

תפ"ח 64564/12/18 - מדינת ישראל נגד יוסף זפרני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני: כב' סגן הנשיאה, השופט אריאל ואגו - אב"ד
כב' השופט אלון אינפלד
כב' השופט אריאל חזק

המאשימה: מדינת ישראל באמצעות פמ"ד - עו"ד עמיחי חביביאן

הנאשם: נגד
יוסף זפרני ע"י ב"כ עו"ד נורית שני ועו"ד ליאורה
גלאובך

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין, אנו מודיעים על זיכוי הנאשם מחמת הספק, כמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

השופט א. ואגו, ס. הנשיאה - אב"ד:

1. כנגד הנאשם, יליד 1968, הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירות של מעשים מגונים בידי אחראי על חסר ישע, אשר בוצעו כלפי קטינה, ילידת 2012.

2. על-פי האמור בכתב האישום, התגוררו הנאשם ואשתו בעיר הדרום הארץ, כאשר, זו הפעילה בביתם משפחתון, במסגרתו טיפלה במספר ילדים, וכן, נתנה שירותי שמרטפות למשפחות שונות. נטען, כי הנאשם סייע לאשתו בטיפול בילדים, באופן שבו, שיחק איתם ולעיתים אף השגיח עליהם, כשזו יצאה מהבית.

הקטינה ד. (להלן: "**המתלוננת**" או "**ד.**"), ילידת המחצית הראשונה של שנת 2012, שהתה במשפחתון עד גיל 3 וחצי, ולאחר-מכן, שהתה, יחד עם שני אחיה - אחד גדול הימנה והשני קטן, אצל אשת הנאשם, וזאת במסגרת השמרטפות עליהם. מדובר בקייטנה שפעלה בין התאריכים 12.08.18 עד 16.08.18, בין השעות 07:30 ל- 16:30, וכן, בתאריכים 20.11.18, 27.11.18 ו- 11.12.18, בין השעות 14:00 עד 22:30.

מיוחס לנאשם, כי בשתי הזדמנויות - באחד מימי הקייטנה, וביום 11.12.18 - ביצע במתלוננת מעשים מגונים, וזאת, בין היתר, על-פי הפירוט הבא:

במועד מדויק שאינו ידוע למאשימה, באחד מימי הקייטנה, כששכבה המתלוננת על הספה בסלון ביתם של הנאשם ואשתו, וצפתה בטלוויזיה, ניגש אליה הנאשם, הרים אותה, הושיב אותה על ברכיו, וביצע בה מעשים מגונים, בכך שהכניס את ידיו מתחת לחולצתה ונגע באמצעות אצבעותיו בבטנה. בהמשך, הכניס הנאשם את שתי ידיו מתחת לתחתוניה של המתלוננת, ונגע באיבר מינה, באופן שהזיז את אצבעותיו וליטף את איבר מינה במשך זמן מה. בהמשך, אמר הנאשם למתלוננת שלא תספר על-כך לאף אחד.

ביום 11.12.18, לאחר השעה 14:00, בעת שהמתלוננת ישבה על הספה בסלון ביתם של הנאשם ואשתו, ישב הנאשם בסמוך אליה, הרים אותה, הושיבה על ברכיו, וביצע בה מעשים מגונים, בכך שהרים את חולצתה, הכניס את ידיו מתחתיה ונגע בבטנה. בהמשך, הכניס הנאשם את שתי ידיו, אחת אחרי השנייה, מתחת לתחתוניה של המתלוננת, ונגע באיבר מינה, באופן שהזיז את אצבעותיו וליטף את איבר מינה.

עוד מיוחס לנאשם, כי באחת הפעמים המתוארות לעיל, אמר למתלוננת שהוא עושה לה "נעים", וכי כאשר הייתה קטנה "אהבה את זה". כמו-כן, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, לאחר שביצע הנאשם במתלוננת מעשה מגונה כמתואר לעיל, ביקש מהמתלוננת שתיגע באיבר מינו ותעשה לו "נעים". המתלוננת סירבה ואמרה לנאשם ש"אין לה חשק".

בשל המעשים המתוארים לעיל, שנעשו לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים, מייחסת המאשימה לנאשם, פגיעה במתלוננת, קטינה מתחת לגיל 16, בניגוד להסכמתה, וזאת, בעבירות של **מעשים מגונים על-ידי אחראי על חסר ישע, לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977** (להלן: "**חוק העונשין**").

3. בתגובתו של הנאשם לכתב האישום, שניתנה בישיבת המענה, ביום 19.02.19, טען הנאשם, כי הוא לא נמנה, בשום שלב, על צוות הטיפול בילדי המשפחתון, אף כי הסכים, שלעיתים, נכח בבית בזמן הפעילות, ואף נשאר עם הילדים לפרקי זמן קצרים, ושיחק איתם. אשר למתלוננת ולאחיה, אישר הנאשם, שאלו, אכן, נהגו להגיע למשפחתון או לשמרטפות בימים מסוימים, בקיץ או במהלך יום מסוים בשבוע, אך טען, כי אינו יודע לנקוב או לאשר תאריכים ושעות שבהם התרחש הדבר. את המעשים שיוחסו לו על-ידי המתלוננת, ושהם בליבת האישום נגדו - הכחיש הנאשם מכל וכל.

אקדים ואציג את המסגרת הנורמטיבית, מושא תיק זה.

4. מדובר במעשים שביצע הנאשם, לכאורה, במתלוננת כבת 6 שנים וחצי. הואיל שכך, עדותה של הקטינה נגבתה על-ידי חוקרת ילדים, ומשזו אסרה את העדתה בביהמ"ש והעידה במקומה, נתקבלה חקירת הילדים כראיה במשפט, בהתאם ל**סעיף 9(א) לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), תשט"ו-1955** (להלן: "**חוק הגנת ילדים**"), הקובע כי: "**עדות בעבירה המנויה בתוספת, שתועדה בידי חוקר ילדים בהתאם להוראות חוק זה, וכן זכרון דברים או דין וחשבון לענין חקירה שתועדה כאמור, שנרשמו בידי חוקר ילדים בשעת החקירה ואחריה - כשרים להתקבל כראיה בבית משפט**". היות ועסקינן בחריג לכלל האוסר עדות מפי השמועה, ומדובר, אחרי הכל,

בעדות חסרה, שהקטין אינו נחקר עליה בחקירה נגדית, הרי, שלצד התרת הגשת עדות שכזו, כראיה קבילה, קבע המחוקק תנאי, בלעדיו אין, ולפיו: **"לא יורשע אדם על סמך ראיה לפי סעיף 9, אלא אם יש לה סיוע בראיה אחרת" (סעיף 11 לחוק הגנת ילדים).**

תכלית דרישת התוספת הראייתית, מסוג סיוע, כמצוות סעיף 11 הנ"ל, נומקה ופורשה רבות בפסיקה, ובין היתר, נכתב אודותיה, כי: **"דרישה זו היא בבחינת שובר הקבוע בצד ההקלה הראייתית הקבועה בחוק הגנת ילדים: מחד גיסא, מכשיר החוק את עדות הילד שנגבתה על-ידי חוקר הילדים, כחריג לכלל הפוסל עדות שמיעה, תוך פגיעה בזכותו של הנאשם לעמוד מול מאשימיו ותוך סטייה מן התפיסה הרואה חשיבות רבה בקיום חקירה נגדית של עד כאמצעי לגילוי האמת. מאידך גיסא, מבטיח החוק כי לא יורשע אדם על יסוד עדות שנגבתה על-ידי חוקר ילדים, אלא אם נמצא לה בחומר הראיות סיוע" (ע"פ 446/02 מדינת ישראל נ ג ד חיים קובי, פ"ד נז(3) 769, 783, מיום 29.07.02).**

הלכה פסוקה היא, כי על ראיית הסיוע לעמוד ב- 3 תנאים מצטברים: עליה לנבוע ממקור עצמאי ונפרד, לסבך את הנאשם באחריות לביצוע העבירה המיוחסת לו, ולגעת בנקודה ממשית השנויה במחלוקת בין בעלי הדין (ע"פ 9804/08 פלוני נ' מדינת ישראל, (פורסם במאגרים), בפסקה 21, מיום 14.04.11).

ודוק. אין מדובר בדרישה טכנית-פורמאלית בלבד, כי אם בדרישה עניינית-מהותית, והיא עשויה להשתנות מתיק אחד למשנהו, בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה לגופו. משקלו הראייתי של הסיוע, עשוי להשתנות, אף הוא, בהתאם לטיבה ולמשקלה הראייתי של העדות הטעונה סיוע, וזאת -בבחינת "כלים שלובים", המכונים גם "מקבילית הכוחות". דהיינו, ככל שהעדות הטעונה סיוע תהא בעלת משקל נמוך יותר, כך תידרש ראיית הסיוע להיות בעלת משקל רב יותר, ולהיפך (ע"פ 9608/11 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם במאגרים), בפסקה 12, מיום 7.07.2014).

5. בעניינו, טוענת המאשימה, כי ראיית הסיוע מצויה ונגזרת, הן ממצבה הנפשי של הקטינה, בעת ובסמוך לאחר חשיפת הפגיעה המינית שבוצעה בה על-ידי הנאשם, והן, משקרי הנאשם עצמו, בעניינים שונים. עוד טוענת המאשימה, כי בניגוד לעמדת הנאשם, יש לראות בו כ"איש צוות" ו"אחראי", מטעם המשפחתון, ולהחיל עליו הנסיבה המחמירה, בהתאם להוראת סעיף 351(ג)(2) של חוק העונשין.

6. ראיות התביעה לביסוס האישום, מתמקדות בעדותה המוקלטת והמוסרטת של המתלוננת בפני חוקרת הילדים, ובעדותה של זו האחרונה, כאשר בשל איסור מטעמה, לא העידה הקטינה בביהמ"ש. לצד ראייה מרכזית זו, הגישה המאשימה הודעות שמסרו במשטרה הוריה של המתלוננת, מורתה, בתו של הנאשם, אשתו ואם נוספת, שילדיה שהו במשפחתון. אלו האחרונים, הובאו בעיקר לשם ביסוס סיוע לעדות הקטינה בפני חוקרת הילדים, כדרישת החוק.

הוגש תיק מוצגים מוסכם, ובו, בין היתר, חקירות הנאשם במשטרה, וההודעות שנזכרו לעיל, מזכרים ומסמכים נוספים, שייסקרו להלן. עדי התביעה שנשמעו בפנינו, היו מורתה של המתלוננת (ע.ת.1), חוקרת הילדים (ע.ת.2), חוקרות המשטרה - רס"ב בת-אל בביב (ע.ת.3) ורס"מ ליזי שובל (ע.ת.4), וכן, רעיית הנאשם נ.ז. (ע.ת.5). מטעם ההגנה,

העיד הנאשם בעצמו.

אציין, כי במסגרת הבאת ראיותיה, הגישה המאשימה בקשה להעיד מטעמה גם את חוקר הילדים, גלעד ברק, אשר חקר את אחיה הקטין של המתלוננת, וזאת חלף העדת הקטין בביהמ"ש. לאחר שהצדדים הגישו עמדתם והשמיעו טיעוניהם בפנינו, ניתנה החלטה, ביום 30.12.19, ולפיה, ברוב דעות, נדחתה בקשה זו, והוחלט שלא להתיר העדת הקטין ע., אחיה הבכור של המתלוננת (יליד 2009), באמצעות חוקר הילדים. הנימוק המרכזי לדחיית הבקשה, נעוץ היה, בעובדה שהקטין ע. לא היה עד לעבירה הנטענת על-ידי הקטינה, הגם נוכחותו "הפיסית" במקום, והגם שלדבריה, ישב לידה על הספה במהלך אחד האירועים. בעקבות החלטה זו, הודיעה המאשימה, בישיבת יום 2.01.20, כי ויתרה על העדת הקטין עצמו בבית-המשפט.

סקירת הראיות:

7. בטרם שאסקור את גרסת המתלוננת, הניצבת בליבתה של פרשת התביעה, לפרטיה, אקדים ואטעים, כי מבחינה כרונולוגית, תלונתה בפני חוקרת הילדים, נגבתה ונמסרה, לאחר שבבוקר אותו היום, חשפה המתלוננת לראשונה את דבר הפגיעה בה, בפני אביה. משכך הם פני הדברים, אסקור תחילה את אירועי בוקר החשיפה, ורק לאחר-מכן, אפנה לחקירת המתלוננת שנגבתה במרכז ההגנה.

על-פי הראיות שהובאו בפנינו, בבוקר יום ג' בשבוע, 18.12.18, בזמן "ארגון" המתלוננת לקראת יציאה מן הבית לבית-הספר, ובהמשך היום לביתה של נ., אשת הנאשם, סיפרה המתלוננת לאביה את דבר הפגיעה בה, תוך הבעת רצון, שהנאשם יחדל ממעשיו. למשמע הדברים, ואגב תשאולה, הפעיל האב את ההקלטה בטלפון הנייד ותיעד באמצעותו, חלק מחילופי הדברים ביניהם. לאחר שלקח את המתלוננת לבית-הספר, וכשהוא מצויד בהקלטות, פנה האב להגיש תלונה במשטרה. שעות בודדות אחר-כך, הובאה אף המתלוננת עצמה ליתן עדות במרכז ההגנה. כעבור 3 ימים, ביום 21.12.18, ניגש האב שוב לתחנת המשטרה, כשבידו הקלטה נוספת של המתלוננת, ומסר הודעה בדבר שיחתה של האם עמה, שב על דברים שסיפרה לו הקטינה בבוקר החשיפה, ומסר פרטים על משפחות נוספות שהיו נעזרות בשירותיה של נ., אשת הנאשם.

גרסת אביה של המתלוננת, נ.מ:

8. בהודעתו הראשונה במשטרה, מיום 18.12.18 שעה 09:41, בפני רס"מ מיכל אדמוני, **ת/5**, סיפר האב שלו 3 ילדים, בני 9, 6 ו-5, וכי שלושתם היו בגן פרטי אצל מטפלת בשם נ., שהמשיכה לשמור עליהם ולסייע להורים בשירותי "בייביסיטר" לאורך השנים. לדבריו, לאחרונה, היא שומרת עליהם בין השעות 14:00 ל- 22:30 (יוער, כי לא צוין היום בשבוע שבו נעשה הדבר, אולם נראה שאין מחלוקת בנקודה זו, ומדובר בהשמטה שיכול ונפלה בעת הקלדת ההודעה).

הוא החל לספר את שאירע באותו הבוקר, כאשר, לדבריו, בתו ד., שהיא האמצעית בין 2 בנים, שאלה אותו אם היא יכולה לספר לו משהו, ואז: **"היא אמרה לי שהיא נמצאת אצל נ. אז בעלה י. (הנאשם) נוגע למטה ועושה לה**

ככה, וסימנה עם הידיים שלה תנועה שהיא מצמידה את שתי הידיים אחת ליד השנייה ועשתה תנועת שפשוף למעלה ולמטה, היא אמרה שהוא נוגע לה בפושפוש שזה הכוונה שלה לאיבר מין שלה, ובבטן" (ש' 8-11). הוא המשיך וסיפר, שבשלב זה, הפעיל את ההקלטה ושאל אותה לפרש הדברים. לשיטתו, "היא אמרה שזה קרה כמה פעמים ולא פעם אחת, והוא קורא לזה "נעים" ועשתה לי עם הידיים שלה כמו גרשיים, והוא גם רוצה שהיא תעשה לו נעים והיא עשתה שוב תנועת שפשוף על איזור איבר המין שלה, אבל היא אמרה שהיא לא עשתה לו את זה. ד. (המתלוננת) אמרה שי. (הנאשם) מושיב אותה עליו והוא עושה לה עם הידיים שלו נעים בבטן ובפושפוש, היא אמרה שזה קורה שהיא איתו לבד" (ש' 12-16). האב קרא לבנו הבכור, בן ה-9, שיצטרף אליהם, ושאל אותו האם ראה את י. הנאשם, לאחרונה. הבן ע. השיב שהם כמעט לא מתראים, והמתלוננת הסבירה, שזה מפני שהאב נמצא בחוג עד 19:00 בערב.

לשאלת החוקרת, האם המתלוננת סיפרה שהנאשם נגע לה באיבר המין, והאם החדיר לשם אצבעות, השיב האב בחיוב, ופירט: "אני שאלתי אותה אם הוא נגע בתוך הפושפוש והיא אמרה שכן הוא נגע בה בתוך הפושפוש" (ש' 29). עוד השיב, שהמתלוננת לא סיפרה לו היכן בדיוק אירע הדבר, אך ציינה, שהנאשם רצה שגם היא "תעשה לו", אך היא לא רצתה ולכן לא עשתה. הגם שסיפרה לו שזה "כל הזמן קורה", לא אמרה מתי זה התחיל (ש' 39).

עוד לשאלת החוקרת, האם הנאשם ביקש את הילדה שלא לספר, השיב האב: "אני שאלתי אותה והיא אמרה לי שלא" (46).

9. תמלולי מקטעי ההקלטות שהוגשו, ביחס לאותו הבוקר, ובהקשר ההודעה הנ"ל, **ת/7 א** (יוער, שהדיסקים ובהן שיחות האב עם בתו, **ת/7 ו- ת/8**, אינם מצויים בתיק ביהמ"ש, כי אם תמלולם בלבד), מתארים את חילופי הדברים בין האב לבתו, כאשר ניכר, שבהיותו מופתע למשמע הדברים שאמרה המתלוננת, ניסה האב לקבל הימנה תשובות לשאלות קונקרטיות, כמו: האם הנאשם הכניס את ידיו לתוך התחתונים, מה הוא ביקש שתעשה לו, והיכן בדיוק רצה הנאשם שהילדה תיגע בו. כמו-כן, ישנן אמירות של האב לבתו, שמהן משתמעת נימת תוכחה, כגון שאמר לה "**אבל אסור לעשות דברים כאלה**", ו"**תגידי לו אסור! אסור לעשות דברים כאלה!**". נקודה שלישית שראוי לציין, בהקשר ההקלטות, הינה, אמירה של המתלוננת, ולפיה, היה הנאשם מבצע את המעשים כששני אחיה ראו סרט יחד, בסמוך אליה.

10. בהודעתו השנייה, מיום 21.12.18 שעה 14:22, בפני רס"ל בת-אל בבייב, **ת/6**, מסר האב, שבבוקר אותו היום, תיארה המתלוננת בפני האם את האופן שבו נגע בה הנאשם, "**והילדה שוב חזרה על התנועה שהידיים שלה מונחת (כך במקור) על איבר מינה ומשפשפת אותן על איבר מינה**" (ש' 3-4). בעקבות כך, שוחח גם האב עם ד., ושאל אותה "**עוד כמה שאלות**", אשר במענה להן, סיפרה שהנאשם נוגע בה ועושה לה את המעשים מאז שהייתה קטנה, וזאת יותר מ-10 פעמים, והוא אף ציין בפניה, שכשהייתה קטנה "אהבה את זה". עוד שיתפה הילדה את אביה, בכך, שהיא מצדה, לא סירבה לנאשם, משום שזה לא מנומס (ש' 5-9). אף שיחה זו, לדברי האב, הוקלטה על ידו.

במעמד זה, וכפי שעולה מהרישום בהודעה, מסר האב לחוקרת, פרטים אודות הורים לילדים נוספים שהיו במשפחתו באותה תקופה, וכן, שם של אחת המטפלות שעבדה עם נ., אשת הנאשם, בגן.

כשנשאל איך הגיעו למצב שהמתלוננת סיפרה את הדברים, בבוקר החשיפה, השיב, שהוא היה אתה בבוקר וסידר לה את השיער, לקראת ההליכה לבית-הספר, ומאוחר יותר למשפחתו, ואז היא שיתפה אותו. לאשתו, היא הסבירה את המניע לכך, כשאמרה לה **"זה נמאס לי ואני ידעתי שאני צריכה ללכת באותו יום שוב פעם אז אמרתי את זה"** (ש' 23). ביחס ליום ג' שקדם להגשת התלונה, סיפר האב, שבשעות הצהריים, אשתו הורידה את המתלוננת ואת אחיה הצעיר אצל נ., והוא עצמו המתין לה ברכב, אך נראה לו שרק הנאשם היה בבית, משום שני. הייתה אצל בתם בבית-החולים. כשאספו את הילדים בלילה, הם כבר ישנו.

לשאלה מה היה מצבה הנפשי של המתלוננת בימים שקדמו לאירוע, והאם הבחינו בהתנהגות חריגה שלה, השיב האב, **"היו קטעים שהיא הייתה צועקת, מרימה את הקול בצורה חריגה"** (ש' 33), ו**"הייתה מחבקת את האחים שלה בצורה חזקה מדי תמיד"**, ובמקרה אחד, התיישבה על חבר של אחיה, ואמה אמרה לה לא לעשות זאת יותר. לדבריו, לא ידוע לו אם דיברו עם הילדים בבית-הספר על מיניות, אך המתלוננת סיפרה למורתה מה שקרה, והם בקשר אתה. כמו-כן, שלל האב, שהילדה צופה בטלוויזיה, בתכנים שאינם תואמים את גילה, ולדבריו, הם **"ממש מקפידים"** על-כך (ש' 42-52).

בסיום גביית ההודעה, ולשאלה אם היו, בכל זאת, רמזים מקדימים לכך שמשהו מתנהל לא כשורה במשפחתו, השיב: **"אם הייתי מרגיש את זה הייתי ממש חופר שם, תשמעי הילדים שלי מגיל לידה שם, כל החברים היו שם, זה ממש כמו משפחה, יכול להיות שגם היא רמזה אנחנו לא הבנו את זה, כי לא העלנו על דעתנו שדבר כזה יכול לקרות"** (ש' 62-64).

11. כאמור לעיל, גם במעמד מתן הודעתו זו, מסר האב הקלטת שיחה שקיים באותו היום עם המתלוננת, וזאת בהמשך לשיחתה עם האם, **ת/8א** (כאמור, התמלול לבדו עמד בפנינו). בהזדמנות זו, סיפרה המתלוננת לאב, שחשיפת המעשים בפניו, הייתה כתוצאה מכך שהנגיעות של הנאשם התחילו להציק לה. לדבריה, זה קרה יותר מ-10 פעמים, והיא שללה את האפשרות, שאמרה לנאשם להפסיק, כך: **"לא אמרתי לו כלום כי זה לא נעים מה אני יעליב אותו"**. כשהאב טען בפניה שאלו מעשים שאסור לעשות, אמרה, כמו לעצמה, שתנסה להשתחרר ותברח מהר לחצר. היא הוסיפה, שהנאשם אמר לה לא לספר, וכן, שטען בפניה שהוא עשה זאת כשהייתה קטנה, והיא אהבה את זה.

כזכור, בתום חקירתו הראשונה של האב במשטרה, מסירת ההודעה על-ידו, והגשת התלונה כנגד הנאשם, הובאה המתלוננת, בליווי הוריה, ליתן גרסתה במרכז ההגנה - בית-לין באשקלון.

גרסת המתלוננת:

12. המתלוננת, ד., מסרה גרסתה במסגרת חקירת ילדים, שנערכה לה ביום 18.12.18 שעה 12:17, על-ידי חוקרת הילדים, הגב' רעות בן-יצחק. הוגש תמלול החקירה, **ת/3א**, הדיסק **ת/3ב**, טופס סיכום החקירה שערכה הגב' בן-יצחק, **ת/3**, וכן, טיוטת הסיכום שנשלחה עוד באותו היום לרס"מ ליז שובל, ממחלקת חקירות חסרי ישע בתחנת אשדוד, **ת/3ג**.

מדובר בחקירה שבוצעה, כאמור, בצהרי יום החשיפה, ושעות בודדות לאחר שהמתלוננת שיתפה את אביה בפרטי תלונתה, ושטחה בפניו את מעשי הנאשם בה.

13. בחקירתה, ולאחר שאלות מקדימות, שנועדו להיכרות בין השתיים, ולהגדרת כללי השיחה ביניהן, נשאלה המתלוננת על-ידי חוקרת הילדים, מה קרה לה, שבגללו הגיעה אליה, וזו השיבה: **"יש לי כאילו אה מישהי גננת שהייתי קטנה אז היא לימדה אותי והבעל שלה, כל הזמן שאני באה אליו אז הוא לוקח את שתי הידיים ומכניס לכאן ככה (הנחקרת מדגימה) וגם בבטן"** (עמ' 4 לתמלול החקירה, ת/א, ש' 8-10). היא תיארה, באמצעות שתי ידיה, את מעשי הנאשם בה. לדבריה, הכניס הנאשם את ידיו מתחת לתחתוניה, ונגע לה ב"פושפוש", יותר מפעם אחת. היא פירשה, שכוונתה למקום שממנו **"עושים פיפי"**.

כשנשאלה על הפעם הראשונה, השיבה, שזה היה כשהייתה קטנה, בת שנתיים-שלוש, ושהיא לא כל-כך זוכרת. אשר לפעם האחרונה, השיבה, שזה היה ביום שלישי שקדם לחקירתה, כשהגיעה לבית, שבו היה הגן. היא סיפרה, שהנאשם הושיב אותה עליו, ונגע לה ב"פושפוש" וגם בבטן (עמ' 4-5). ביחס לאותה פעם, הוסיפה המתלוננת, שהיא נכנסה לבית בשמחה, משום שלא ראתה את הנאשם הרבה זמן, התיישבה על הספה לראות טלוויזיה, ואז הוא הגיע, הרים אותה עליו ונגע בה. היא הדגימה את האופן שבו, לשיטתה, הרים אותה הנאשם, בתנועת חיבוק מהחזה, כשהוא מאחוריה. לדבריה: **"הוא קודם כל נגע בבטן ואז הוא התחיל לנעת בפושפוש... כאילו הוא הרים לי את החולצה אבל לא שיראו כאילו הרים את החולצה לאט לאט ונגע לי בבטן"** (עמ' 7 ש' 30 ו- 32-33). היא הוסיפה, שהנאשם הכניס את שתי ידיו מתחת לשתי החולצות שלה (כשהיא מדגימה הרמת גופיה וחולצה), ומישש. מעבר להדגמתה את הדברים, הסבירה שכוונתה לכך, שהוא **"לקח את כל האצבעות שלו והזיז אותם"** (עמ' 8 ש' 20). מיד אחר-כך, עבר הנאשם לנעת ב"פושפוש". היא הסבירה, שלשם כך, הרים את תחתוניה ואת מכנסיה, לאט-לאט, למעלה, בלי שאף אחד יראה, ומישש אותה עם כל אצבעותיו (תוך שהיא מדגימה את הדברים). היא ציינה, שלאחר שנגע בה, לא שטף הנאשם את ידיו, והלך לעבודה (עמ' 9 ש' 11 ו- 13). הזזת הידיים של הנאשם, לשיטתה, נעשתה באמצע ה"פושפוש", **"באמצע של האליפסה כאילו"** (עמ' 9 ש' 26), ואופן המישוש, תואר על ידה במילים **"כאילו אהמי שיש כאילו כדור"** (שם, ש' 30). היא מיקמה את המעשים בסלון הבית, על הספה (עמ' 11), וסיפרה שגם אחיה הקטן ישב עליה באותו הזמן, אך הוא לא שם לב למעשים, כיוון שצפה בטלוויזיה. הילדים הקטנים של הגן ישנו, ונ, אשתו של הנאשם, לא הייתה בבית, משום שביקרה את הבת שלה בבית-החולים. עם זאת, ציינה הילדה, שכאשר הגיעה, הייתה נ. בבית, ולאחר שהילדים הקטנים נרדמו, היא יצאה.

היא הוסיפה ותיארה את מעשיו של הנאשם בסלון. לדבריה, הוא הרים את מכנסיה ותחתוניה, והכניס את ידיו פנימה, באופן שבו, הסתיר אותם, בלי שאף אחד יראה. בנוסף, לדבריה, הוא **"גם סיפר לי לא להגיד לאף אחד"** (עמ' 13 ש' 7).

לבקשת חוקרת הילדים, עברה המתלוננת לתאר אירוע אחר, שבו נגע בה הנאשם. היא פתחה בכך, ש"היה מלא פעמים", וביקשה להתרכז בפעם שבה **"הוא נגע הכי הרבה זמן"** (עמ' 13 ש' 25). באותה עת, שהייתה, לדבריה **"שנה שעברה"**, שהתה שם המתלוננת בקייטנה. פרט אליה, נכחו בסלון גם שני אחיה, וצפו בטלוויזיה (עמ' 13). בעודה על הספה, הגיע הנאשם והרים אותה מהחזה (תוך שהיא מדגימה זאת ומבהירה שמדובר בחזה שלה), ונגע לה בבטן ובפושפוש (עמ' 15). לבקשת החוקרת, דייקה, שהמגע בבטן קדם לזה שבפושפוש (שם, ש' 19). היא תיארה את תנוחת הנאשם על הספה, שהייתה בין ישיבה לשכיבה, והדגימה אותה לחוקרת הילדים. את נגיעת הנאשם על הבטן,

מתחת לחולצתה, הדגימה המתלוננת, והסבירה, שהוא הרים לה את החולצה לאט-לאט, הכניס מהר את הידיים, והזיז את האצבעות ו"אפילו את הזרת", כאילו שהוא מחזיק כדור (עמ' 17). לבקשת החוקרת, ניסתה המתלוננת להסביר את הדברים: "כאילו הוא לקח את כל האצבעות והפעם זה כאילו הוא מחזיק, כאילו, אה... משהו כזה, ש... שמועכים אותו אז כאילו הוא... הוא נמערך ואז הופך להיות בחזרה כמו כדור... כאילו יש לי כדור ביד ואז אני מועכת אותו עם הידיים ואז הוא חוזר להיות כדור" (עמ' 18 ש' 22-26). בהמשך, ובעודה מדגימה את מגע הנאשם באיבר מינה, דימתה המתלוננת פעולה זו, לליטוף חיה (עמ' 19 ש' 12). מיד לאחר-מכן, לדבריה, פנה הנאשם להעיר את הילדים הקטנים, והלך. בסיטואציה שתיארה, נכחו, כאמור, פרט לה, גם שני אחיה של המתלוננת - הגדול והקטן, שישבו וצפו בטלוויזיה. נ, אשתו של הנאשם, נכחה אף היא בבית, אך הייתה מעבר לקיר, והתעסקה בהרגעת התינוקות (עמ' 20).

פעמים נוספות שנגע בה הנאשם - פרט לאלו שפירטה - המתלוננת לא זכרה.

לאחר הפסקה קצרה, ועם שובה להמשך החקירה, סיפרה המתלוננת לחוקרת הילדים, על-כך, שבזמן ביצוע המעשים על-ידי הנאשם, הוא נהג לומר לה, שכשהייתה ילדה קטנה היא אהבה את זה מאוד (עמ' 21 ש' 10, 12 ו- 15). לשאלת חוקרת הילדים, האם המגע היה "על הפושפוש או בתוך הפושפוש", השיבה "על", ופירטה: "שם את שתי הידיים מעל" (שם, ש' 33).

אשר לחשיפה, שהייתה לדבריה, בבוקרו של אותו יום, סיפרה המתלוננת, שכאשר אביה סידר לה את השיער בבוקר, היא סיפרה לו שהנאשם נוגע בה כל הזמן ושזה לא נעים לה. היא נימקה מהלך זה, בכך, ש"חשבתי שאם אני אספר כבר, אז אבא יטפל בזה. י. (הנאשם) יתחיל לא לגעת לי" (עמ' 22 ש' 20-21). זאת, על-אף, שלדבריה, הנאשם הורה לה שלא לספר על-כך לאף אחד (שם, ש' 23, 25).

המתלוננת השיבה בשלילה, לשאלה אם היא יודעת על ילדים אחרים שזה קרה להם, או שראתה מישהו אחר שעשו לו דבר כזה, וכן, שמישהו אחר עשה לה דברים דומים. היא הסבירה, שהנאשם היה עוזר לנ. אשתו בגן, ובנוסף, עבד גם כנהג אוטובוס.

כשנשאלה מה תגיד אם הנאשם יכחיש את הדברים שסיפרה, ויגיד שזה לא נכון, השיבה המתלוננת: "שזה נכון כאילו... שהוא נגע בי" (עמ' 23 ש' 20 ו- 23).

כחצי שעה לאחר סיום החקירה, התבקשה המתלוננת לשוב לחדר, לשם השלמתה, ונשאלה, האם מישהו ביקש ממנה שתעשה לו דברים דומים למה שתיארה בפני חוקרת הילדים קודם-לכן, והיא השיבה בחיוב, וסיפרה, שהנאשם ביקש, פעם אחת, שתעשה לו "גם נעים" (עמ' 25 ש' 20). היא הסבירה איך הבינה את כוונתו, כך: "כאילו, הוא אמר שהוא קורא ל... שאני, שהוא נוגע לי בפושפוש ובבטן, שהוא קורא לזה... נעים, אז חשבתי שהוא קורא, שהוא אומר שאני אעשה לו גם ככה... כאילו אני אגע לו גם בבולבול ובבטן" (עמ' 25 ש' 29-32). לדבריה, השיבה לו שאין לה חשק, משום שלא רצתה לעשות כן, ולחוקרת הסבירה: "כאילו לא רציתי לעשות לו כי זה... כי מה, אני אגע לו ב... בגוף הפרטי וגם מה, אני אגע לו וב... בבולבול? זה לא כאילו... מכבד ולא נעים" (עמ' 26 ש' 5-6).

14. בטופס סיכום החקירה, מיום 20.12.18, ת/3, ציינה חוקרת הילדים, שבמהלך חקירתה, הייתה המתלוננת

וורבלית, שיתפה פעולה והגיבה לשאלותיה, בין היתר, באמצעות הדגמות. היא הביעה דעתה, שהמתלוננת הבינה את מטרת השיחה, אך לא ברור האם הבינה את משמעות הסיטואציה.

בסעיף הנוגע להערכת מהימנות עדותה של המתלוננת, סיכמה חוקרת הילדים את התרשמותה, שהילדה דיווחה את שחווה. לשיטתה, תשובותיה של הילדה, ניתנו בתגובה לתשאול פתוח, וכללו אירועים, המעוגנים בקונטקסט, במקום ובזמן מוערך. מעבר לרצף, שבו תוארה השתלשלות האירועים על-ידה, עשתה המתלוננת שימוש בפרט ייחודי פריפריאלי, המתקשר לעולמה הפנימי, וזאת, כשדיווחה שאחרי המגע באיבר מינה, לא שטף הנאשם את ידיו. אופן הפגיעה ומיקומה, תואר על-ידה גם באמצעות הדגמה, ותחושותיה תוארו אף הן. חוקרת הילדים ציינה, שהמתלוננת ערכה הבחנה בדיווחה, בין האירועים השונים, ואפיינה אותם בצורה שונה. כך, למשל, ביחס לקונטקסט שבו אירעו המעשים - דווח, שבאחד האירועים שהתה בגן, ובשני במסגרת קייטנה. ביחס לנוכחים - טענה שבאירוע אחד נכח אחיה הקטן, ואילו באירוע אחר נכחו שני אחיה, וכן, שני. בעלת הגן, הייתה בבית בזמן אחד האירועים, בשונה מהאירוע השני, שבו נעדרה מן הבית. זמן הפגיעה, אף הוא תואר על ידה, תוך הבחנה בין הפעמים, והעלאת טענה שבעת האירוע בקייטנה, ארכו המעשים הכי הרבה זמן. הרגע שאחרי, ומעשי הנאשם כשסיים את מעשיו, הובחנו אף הם, וזו תיארה כי בהזדמנות אחת, החל הנאשם להעיר את הילדים הקטנים, ובאחרת - הלך לעבודתו.

לביסוס עמדתה, מנתה חוקרת הילדים נקודות נוספות, שיש בהן כדי לתמוך במסקנותיה, ובהן - השימוש שעשתה המתלוננת בדימויים מעולמה הפנימי, תיקון עצמי במהלך העדות, שימוש במאפיינים המוכרים בדינמיקות של פגיעה מינית, ובכללן - מניפולציה מצד הנאשם ואלמנט שמירת הסוד.

באשר להיתכנות העדת המתלוננת בבית-המשפט, ציינה חוקרת הילדים בטופס הסיכום, כי היא אוסרת את העדתה, משום שמדובר בילדה צעירה מבחינה קוגניטיבית, והיא סבורה שזו תתקשה לעמוד בסיטואציה משפטית מורכבת. בנוסף ציינה, כי המתלוננת הביעה התנגדות, כשהציגה אפשרות זו בפניה.

עדות חוקרת הילדים בביהמ"ש:

15. חוקרת הילדים, הגב' רעות בן-יצחק, **ע.ת.2**, העידה בביהמ"ש בשיבת יום 15.09.19.

בפתח חקירתה הראשית, הוגשו מזכרים שערכה העדה, ביחס לאיסור העדת הקטינה בבית-המשפט, מיום 25.12.18 ו- 8.07.19, **ת12/א** ו- **ת12/ב** בהתאמה.

בחקירתה הנגדית, אישרה חוקרת הילדים, שכאשר חקרה את הקטינה, הייתה בפניה אמרת האב במשטרה, אולם הקלטות של שיחותיו עם הילדה, לא נמסרו לה באותו שלב. בנוסף, אישרה שלא בדקה האם האב, אמנם, שיבח את המתלוננת על שסיפרה לו את הדברים, אלא, לשיטתה, היא התרשמה שזו התחושה שהילדה קיבלה מאביה (עמ' 29 ש' 6-7). בהקשר זה, השיבה העדה בשלילה, לאפשרות שהילדה אימצה את התיזה, שהנאשם נגע בתוך תחתוניה, מתוך שאלות שהעלה האב בפניה, לעת החשיפה. לשיטת העדה, לא מדובר באימוץ שאלות סוגסטיביות של האב, ולא היו נחוצות לה הקלטות הילדה על-ידי אביה, אלא, מדובר בדברים שהילדה סיפרה לה ותיארה בפניה, ככאלו שקרו, ושיש בהם כדי לחזק את מהימנותה בפניה (עמ' 35-38). הגם כך, לדבריה, הערכת המהימנות שנקבעה על-ידה, הושתתה

על דברי הקטינה ביחס לשני המקרים שאירעו, ולא על דברים שאישרה או ששללה, לרבות בקשת הנאשם שתעשה לו "נעים" (עמ' 39-40).

היא הסבירה למה התכוונה כשכתבה בהערכתה, שהקטינה לא הבינה את הסיטואציה הרחבה שלשמה הגיעה ליתן גרסתה, וציינה, שמדובר בילדה שמדברת על הנאשם ברגשות חיוביים, וניכר שהיא עושה הפרדה בין הפגיעה לבין הרגשות החיוביים שלה, כגון, שהתגעגעה לנאשם, ובכך, יש לטעמה, לתרום לעדות הילדה, שלא ניסתה להשחיר את דמותו של הנאשם (עמ' 42 ש' 4-10).

אשר לאפשרות שעדותה של הקטינה זוהמה באמצעות מי מהוריה, שליוו אותה לחקירה, או כתוצאה משאלות שהעלה האב לעת החשיפה בפניו, השיבה חוקרת הילדים, שהיא לא התרשמה שמדובר בחקירה מזוהמת, שכן, הקטינה לא באה ו"שפכה הכל" בפניה, כפי שלעתים קורה אצל ילדים שהוריהם מסוכסכים ומישהו "שותל" להם גרסה בפה, אלא, החקירה התפתחה לסוג של "תהליך", שהוציא ממנה עוד ועוד פרטים על מה שקרה לה, ומעבר לפגיעה בה, שיתפה המתלוננת אודות תחושותיה, אגב שימוש בדימויים מעולמה, כדוגמת: ליטוף כמו חיה ומגע כמו כדור (עמ' 44). היא הסכימה, שמוטב היה, לו הייתה שומעת את הקלטת שיחת האב עם המתלוננת, שהוגשה לחוקרת המשטרה, וכן, שהייתה קוראת את תמלול הודעתו של האב בפניה, טרם שחקרה את הקטינה בעצמה. ואולם, לדבריה, נהלי העבודה מחייבים אותה לחקור את הקטינה עם הגעתה למרכז ההגנה, ולא להמתין לחומרי החקירה הללו (עמ' 45-47).

ביחס לגרסת המתלוננת, שלפיה, בוצעו בה המעשים גם כשהייתה תינוקת, וזאת לדברי הנאשם בפניה, ציינה העדה, כי היא אינה רואה באמירה זו של הילדה, משום "סימן אזהרה", כהגדרת ב"כ הנאשם, לדברים שכביכול הוכנסו לפיה, ויחד עם זאת, ציינה, שלא קבעה ממצאי מהימנות על בסיס דברים אלה (עמ' 48). נקודה נוספת, שהייתה צריכה להדליק נורת אזהרה, אליבא דהגנה, עניינה בתיאור דפוס ההסתרה של הנאשם, את ידיו תחת בגדיה, והאמירה הבטוחה שלה, שאחיה אשר נכחו בסלון אף הם, לא הבחינו במתרחש. תשובת חוקרת הילדים, היא, שלא רק שתיאור זה לא עורר בה תמיהה, הכיצד לא הבחינו האחים במתרחש, כי אם, זו ראתה בכך משום חיזוק מהימנות עדותה של הקטינה - שעה שהדברים נאמרו על ידה לא בצורה סדורה ושוטפת, כי אם בתשובה לשאלות שהפנתה אליה החוקרת (עמ' 48-51). זאת ועוד. העדה הוסיפה, שהצגת הנאשם על-ידי המתלוננת, בספונטניות, באור וברגש חיוביים, מלמדת, שההפרדה שעשתה לאחר-מכן, כאשר סיפרה על מעשיו בה - לא באו במטרה להשחיר את פניו, כי אם לספר את מה שאירע כהווייתו (עמ' 52). אשר לאפשרות ביצוע חקירת השלמה, לאחר גביית גרסת הנאשם, השיבה העדה, שלעתים תיק מסוים מוחזר אליה לשם כך, והמתלוננת מוזמנת בשנית ליתן התייחסות לדברים שעלו במהלך החקירה, אולם בזה הנוכחי - הדבר כנראה לא נדרש, והמשטרה לא פנתה אליה לשם ביצוע השלמה כאמור (עמ' 57).

הסנגורית הפנתה את חוקרת הילדים לאמירה של המתלוננת, בחקירתה, ולפיה, ליטוף הנאשם מתחת לתחתוניה, נעשה באמצעות כל האצבעות, לרבות הזרת, ושאלה, האם ציון הזרת, לא היווה סימן אזהרה לעדה. זו השיבה בשלילה, והסבירה, שלצורך תיאור אופן הליטוף, המדויק, עשתה הילדה שימוש בדימוי מעולמה, כשדימתה זאת ל"ליטוף חיה". היא הוסיפה וציינה, שחיזוק לדיווח זה, מצאה גם בשלילת היתכנות של החדרת מי מהאצבעות פנימה, ובהיעדר הגזמה מצידה, כאשר שבה ותיארה את הליטוף, החיצוני, באמצעות כל האצבעות. תיאור זה יכול ויבסס מהימנות (עמ' 58-60).

העדה השיבה בשלילה, לשאלה האם ביררה עם הקטינה, אפשרות שנחשפה לסוג זה של תוכן בגן או בבית-הספר (עמ' 59).

61 ש' 10).

לשאלות הסנגורית, בדבר התנוחה שבה הייתה המתלוננת נתונה, על הספה, בעת שהנאשם הרים אותה עליו, השיבה, כי זו שכבה על הספה, כשרגליה מחוצה לה, והנאשם הגיע מאחוריה והרימה, מכיון בית החזה עליו. תיאור זה, לדברי החוקרת, לווה בהדגמות של המתלוננת, שהגבירו את מהימנותה, וזו סברה, כי: **"ילדה שלא קרה לה? לא יודעת להדגים את הדבר הזה"** (עמ' 68 ש' 10). שאלות דומות, נשאלה העדה ביחס לתנוחתו של הנאשם, כאשר לעמדתה - המתלוננת לא נשאלה על-כך די הצורך, וישנו קושי להבין הסיטואציה עד תום. בנוסף, קשה להבין גם את האופן והמיקום שבו שכב או ישב אחיה ל. על הספה, ולבחון היתכנות הדברים כמו גם המהימנות שיש ליתן להם.

אשר לאירוע הראשון, שהתרחש בקייטנה, ושלגביו ציינה הקטינה ששני אחיה היו נוכחים בסלון, השיבה חוקרת הילדים, שמרגע שהמתלוננת טענה ששניהם ישבו על הספה לצדה, אך לא ראו דבר, היא לא הוסיפה ושאלה בעניין זה, משום שידעה שהאחים צפויים להיחקר, ואם יהיה צורך - תובא המתלוננת להשלמת חקירה בעניין זה (עמ' 71).

העדה אישרה, שלפי גרסת המתלוננת, באירוע השני, של יום שלישי שקדם להגשת התלונה, היא פגשה את נ., בעלת המשפחתון, כשהגיעה אליהם בשעות הצהריים, אולם זו פנתה לטפל בילדים הקטנים ולאחר-מכן יצאה את הבית, לבקר את בתה בבית-החולים (עמ' 73). התייחסותה להיתכנות היפותטית שהעלתה ההגנה, ולפיה נ. כלל לא הייתה בבית באותו היום, הייתה, שנתון כזה לא היה משנה את הערכת המהימנות שנתנה, משום שמדובר בפרט שחזר על עצמו בכל פעם שהייתה שם, ומהווה בבחינת "רעש רקע" (כפי שהגדירה אותו בעמ' 75 ש' 29), אך יש לשים לב לכך, שהמהות ותיאור הפגיעה שלה לא השתנו, ועל-כן, מהימנותה אינה נפגעת (עמ' 74).

אשר למועדה המדויק של הקייטנה - לא ידעה חוקרת הילדים להשיב, מתי ובאיזו שנה בדיוק, זו התקיימה, וציינה, שמושג הזמן מתגבש אצל הילדים רק בגיל 10, ועל-כן, אין לצפות ממתלוננת בת 6 למקם האירוע על ציר זמן מדויק. יחד עם זאת, ציינה, שהילדה מיקמה את הקייטנה, בסמוך לפני ראש השנה (עמ' 75-76). עוד ביחס לאירוע זה, נשאלה חוקרת הילדים, על הסדר שבו נגע הנאשם בגופה של הקטינה, כאשר לשיטת ההגנה, זו שבה והפכה את הסדר הנטען על ידה, כאשר בתחילה טענה שקודם נגע לה ב"פושפוש" ולאחר-מכן בבטן, בשלב מאוחר יותר שינתה את הסדר, וכשהתבקשה ליישב הסתירה, השיבה שהתבלבלה, והסדר הנכון הוא בטן ולאחר-מכן איבר המין, ושוב, הפכה את הסדר. לדברי העדה, די לה בכך, שכאשר הציגה בפניה את הקושי, טענה הילדה שהתבלבלה, והעמידה את הסדר הנכון, על-פי זיכרונה, על דיוקו. התעקשותה מולה, והעובדה שזו לא נסוגה מתלוננתה, אלא העמידה אותה על דיוקה - תורמת למהימנות גרסתה, לשיטתה של זו (עמ' 79-80).

לשאלת הסנגורית, הסבירה העדה, שקביעת ממצאי המהימנות על ידה, נעשו על בסיס שני המקרים שתיארה המתלוננת, ולא על בסיס דפוס פעולה חוזר, שהיא סבורה שהיה במקרה הנוכחי, בהינתן שהתיאור כלל מקרים רבים של פגיעה, שרק שניים מהם תוארו על ידה לפרטי פרטים (עמ' 81-85).

אשר לתכני שני האירועים שתיארה המתלוננת, הסכימה העדה, כי ככלל, בשניהם תיאורים דומים של המעשים, הפרטים, התנחות, ומקום הביצוע, אך זו ביקשה לציין, כי ישנן גם נקודות שוני המאבחנות בין המקרים, אותם תיארה, לדבריה,

הילדה (עמ' 87-90). בגדרם של אלה, נמנים: משך זמן האירועים בעיני הקטינה, שטיפת הידיים של הנאשם באחד האירועים בלבד, אופן סיומם - כאשר באחד האירועים ניגש הנאשם להעיר את הילדים ובאחר הלך לעבודה, היות נ. בעלת המשפחתון בבית, באחד האירועים, ובאחר - בביה"ח, נוכחות אח אחד באחת הפעמים ושני האחים במקרה האחר. ביחס לכל אלו, הוסיפה העדה: **"ילדה שממציאה לא תדע להביא את כל ההבדלים האלה"** (עמ' 97 ש' 27).

העדה אישרה, שאינה נוהגת לשאול מתלוננת קטינה מדוע לא סיפרה לאף אחד, משום שיש בכך רמיזה להאשמה מסוימת, וציינה, שהיא כן שואלת, מה הטריגר שהביא לחשיפה, ולמה נעשה הדבר דווקא עכשיו (עמ' 104). כמו-כן, אישרה, שאינה שואלת בצורה ישירה, אם הנאשם אמר לקטינה לא לספר, כיוון שיש בכך כדי להכניס מילים לפיה ולזהם החקירה, ואולם, לדבריה, במקרה שלפנינו, עלה פרט זה ביוזמת הקטינה (עמ' 104-105). תשובה דומה, נתנה העדה גם ביחס לאפשרות בירור מניע אפשרי למעשה, כשהשיבה שלא שואלים על-כך מראש, וללא מידע מקדים, וכי בכל מקרה, זהו עניין משטרתי שאינו נזכר בפרוטוקול שעל בסיסו נוהגים חוקרי הילדים (עמ' 108-110). אשר לעימות המתלוננת עם גרסת הפוגע, השיבה העדה, שהשאלות המופנות למתלוננת ביחס לגרסת הנאשם הן כלליות, וככל שעולה צורך לעמתה עם גרסה ספציפית - מוזמנת הקטינה להשלמת חקירה בעניין זה, אולם במקרה הנוכחי הדבר לא נדרש (עמ' 112-113).

לעניין איסור העדת הקטינה, אישרה חוקרת הילדים, שבסיכום חקירתה אסרה את ההעדה, וכן, שעל-פי האמור במכתבה, מיום 25.12.18, **ת12א**, בעקבות פנייה שהופנתה אליה מהמשטרה ומהפרקליטות, ערכה בירור נוסף מול האב בנוגע להיתכנות העדת הקטינה בביהמ"ש, וזאת ימים ספורים לאחר החקירה, ואסרה בשנית את העדתה. טענת ההגנה בהקשר זה, הינה, שכבר באותה עת, הייתה המאשימה ערה לדלות הראיות ולהיעדר סיוע לעדות הקטינה, ומשכך, ביקשה לבחון את האפשרות להעיד המתלוננת ובכך לייתר את הצורך בהוכחת תוספת ראייתית מסוג סיוע.

גרסת מורתה של המתלוננת, הגב' לירן פאר - ע.ת.1:

16. בהודעתה במשטרה, שניתנה ביום 27.12.18 שעה 09:25, בפני רס"ר יהושע (שוקי) מימוני, **ת4** (שהוגשה בהסכמה, חלף עדותה הראשית), סיפרה העדה, כי היא המורה המחנכת של המתלוננת ד., הלומדת בכיתה א' בבית-הספר.

היא תיארה את תלמידתה, המתלוננת, כילדה שקטה, עדינה וחברותית, וציינה, שהיא מאוד בוגרת לגילה, חזקה מבחינה קוגניטיבית, מדברת "לעניין", ומבינה סיטואציות.

לחשיפת הפרשה בפניה, קדמו שני אירועים, שבהם, הגיבה המתלוננת בצורה **"מוגזמת"** ו**"חריגה"**, כלשונה, לנגיעת ילדה אחרת במחברתה. מיד לאחר ההתפרצות השנייה, ומשהבינה, לדבריה, שעובר על המתלוננת משהו, לקחה אותה העדה לשיחה, בחדר המורים. שם, סיפרה לה המתלוננת, תחילה, שאמא שלה לקחה אותה לבדיקת אלרגיה כלשהי, שבסוף לא היה צורך לבצעה, וכששאלה האם היא בסדר, השיבה לה המתלוננת **"סיפרתי הכל לאבא הוא מטפל בזה"** (עמ' 2 ש' 3). היא המשיכה וסיפרה לה, שהבעל של המטפלת במשפחתון נגע בה, והצביעה על איבר מינה ועל החזה. בהבינה שמדובר במשהו חריג, כלשונה של העדה, ובהמשך לשאלותיה, סיפרה לה המתלוננת, שזה **"קרה כבר הרבה זמן"**, ושהיא סיפרה לאבא שלה על-כך רק כעת, משום שזה מציק לה.

בתשובה לשאלת החוקר, השיבה העדה, שהיא הרגישה שבמהלך החשיפה בפניה, הורידה המתלוננת משהו מהלב, שהעיק עליה, וכן, שתוך כדי דיבור, היא נרגעה.

עוד ציינה העדה, כי סמוך לחשיפה, היו למתלוננת התפרצויות בכי, שלא היו לה קודם לכן. היא הסבירה, שלא שאלה מעבר לכך, אלא העבירה דיווח ליועצת בית-הספר, והזמינה את ההורים לשיחה. מהם, שמעה דברים דומים למה שסיפרה לה המתלוננת, ומאז - לא שוחחה אתה בעניין זה, משהתבקשה להותיר זאת לטיפול המשטרה.

17. בעניינה של ע.ת.1, הוגש גם מזכר הבהרה, שערך החוקר מימוני, בעקבות שיחה טלפונית עמה, לאחר גביית עדותה, ובאותו היום, **ת/4א**. בגדרו של זה, הוסבר, כי החשיפה בפני המורה, הייתה ביום ו' - 21.12.18, בסמוך להתפרצות הבכי שלה קודם לכן, בכיתה, ובהמשך להתפרצות בכי קודמת, יומיים קודם לכן, ביום ד' - 19.12.18. עוד, הצביעה המורה על מועד זה, של 19.12.18 (למחרת חשיפת הפרשה וחקירת הקטינה אצל חוקרת הילדים. א.ו.), ככזה שבו חשה בשינוי התנהגותי אצל המתלוננת.

18. הגב' פאר העידה בביהמ"ש, בישיבת יום 14.07.19.

בחקירתה הנגדית לסנגורית, עו"ד שני, אישרה את הדברים שמסרה בהודעתה, ושבה עליהם. בנוסף, השיבה בשלילה, לשאלה, אם ידוע לה על פגיעות מיניות או אירועים מהגן או מבית-הספר, שבהם נפגעה המתלוננת על-ידי ילד אחר (עמ' 14 ש' 24 - עמ' 15 ש' 5).

לשאלת ביהמ"ש, השיבה העדה, שמדובר היה בבכי קולני, עם דמעות, ולא חרישי, וכן, שהוא ארך, בכל אחת משתי הפעמים כ- 2-3 דקות (עמ' 16).

כשהסנגורית הפנתה את תשומת לבה לכך, שיום קודם להתפרצות הבכי, עברה המתלוננת חקירת ילדים, בדיקה גופנית והקלטות של האב, השיבה העדה, כי היא אינה, ולא הייתה, מודעת לכך (עמ' 17).

עדות רס"ר בת-אל בביב - ע.ת.3:

19. העידה בביהמ"ש בישיבת יום 15.09.19.

בחקירתה הראשית, סיפרה העדה, שבהיותה חוקרת תורנית בתחנה ביום הגשת התלונה וחקירת אביה של הילדה, היא זו שחקרה את החשוד - הנאשם באותו ערב. בנוסף, גבתה עדות נוספת מהאב, כעבור מספר ימים, בעקבות שיחה נוספת שקיים עם הקטינה (עמ' 117-118).

20. בחקירתה הנגדית, השיבה העדה לסנגורית, שלא דיברה, בשום שלב, עם חוקרת הילדים, וכן, שלא ראתה את חקירת הילדים של המתלוננת, וציינה, שלמיטב ידיעתה, זו בוצעה (יוער, כי נראה שכוונתה לתמלול חקירת הילדים. א.ו.) לאחר חקירת הנאשם על-ידה (עמ' 118).

ביחס לחקירת הנאשם, סיפרה, שהגיע בעקבות זימונו הטלפוני לחקירה, וזאת עם סיום עבודתו בקו האוטובוס, בהיותו נהג. מאוחר יותר אישרה גם, שלא היו ברשותו, בזמן החקירה, משקפי הראייה שלו, ולכן בסיום החקירה הציעה לקרוא לו את הכתוב, וציינה בפניו שהוא אינו מחויב לחתום (עמ' 123).

לבקשת הסנגורית הסבירה העדה, שהאזהרה שאתה פתחה את החקירה, המתייחסת לבעילת קטינה, נעשתה לחומרה, וזאת שעה שטרם היה ברור אם מדובר בהחדרת אצבעות לאיבר המין, או בשפשוף אצבעות חיצוני בלבד (עמ' 120-122).

עוד לדברי העדה, בראשית החקירה המשלימה שערכה לאביה של המתלוננת, קיבלה הימנו הקלטות נוספות ומאוחרות של שיחתו עם המתלוננת, ואולם, זו אישרה, כי לא רשמה זכ"ד בדבר קבלת החומרים הללו, ולא הייתה בפיה תשובה, הכיצד נתפס חומר חקירה זה, והיאך סומן (עמ' 123-125).

עדות רס"מ ליזי שובל (חקירות תחנת אשדוד) - ע.ת.4:

21. העידה בביהמ"ש בישיבת יום 15.09.19 (יוער, כי בתמלול ההקלטה, נפלה טעות ונרשם, לכל אורך התמלול, כי הדוברת היא גב' בת-אל בבייב, אף שמדובר ברס"מ שובל).

בחקירתה הראשית ציינה העדה, שהיא משמשת כחוקרת חסרי ישע ועבירות מין בתחנת אשדוד, וכי חלקה בחקירת האירועים מושא דיונו, התמצה בכך, שחקרה את הנאשם, וגבתה עדויות מאשתו ומבנותיו (אף שמדובר בבת אחת בלבד). ביחס לדיסק, המתעד את חקירת הנאשם על ידה, השיבה, כי כתוצאה מתקלה, לא נצרב הדיסק, ועל-כן, הדיסק המצוי בתיק החקירה אינו תקין, ואין ניתן לשחזרו, כמצוין במזכר שערכה החוקרת בכר (עמ' 126 וכן בפתח חקירתה הנגדית בעמ' 127).

22. בחקירתה הנגדית, אישרה לסנגורית, שככלל, לעתים מועבר חומר החקירה בין החוקרים בתחנת המשטרה לבין חוקרי הילדים באמצעות ווטסאפ, ולעתים נעשה הדבר ישירות למשרד. גם היא אישרה, שהנאשם הגיע לחקירה ללא משקפיים, וכי הדבר הקשה עליו לקרוא את הכתוב בסיומה, בטרם שחתם עליה.

ב"כ הנאשם הגישה את טופס זכויות החשוד בחקירתו השנייה, אצל רס"מ שובל, **ת/13** (שאינו חתום בידי הנאשם), וכן, מזכר אודות שיחה שניהלה העדה עם חוקרת הילדים, **ת/14** (ולפיו, הקטינה תיארה בפניה שני מקרים שבהם נגע בה הנאשם, והכניס את ידיו לאיבר מינה, תוך שמציינת, כי מדובר במגע חיצוני ולא בהחדרת אצבעות). ביחס לכך, ולשאלה מדוע גם היא חקרה את הנאשם בחשד לבעילה, הגם שחוקרת הילדים מסרה לה, שעל-פי ממצאי בדיקת המתלוננת בביה"ח וולפסון, לא מיוחסת לו החדרת אצבעות, השיבה, שמאחר וזוהי העבירה שבגינה נחקר לראשונה, אף היא מונחית לחקור עליה, וכן, שניתן יהא להוריד את האישום הזה בשלב מאוחר יותר (עמ' 132-133). היא הוסיפה, שלמיטב זיכרונה, לא הזכירה במהלך החקירה בעילה, אלא "נגיעות" בלבד (עמ' 134 ש' 2).

גרסת אשת הנאשם, הגב' נ.ז. - ע.ת.5:

23. הודעתה במשטרה, מיום 19.12.18 שעה 17:13, בפני רס"מ ליזי שובל, ת/15, הוגשה חלף עדותה הראשית.

הגב' נ.ז. הציגה עצמה כבעלת משפחתון, זה 20 שנה, נשואה לנאשם ואם ל-3 בנות, ששתיים מהן, בנות 14 וחצי ו-20, מתגוררות איתם בבית. מעבר לילדי המשפחתון, שבהם היא מטפלת בקביעות, לעיתים, היא עושה בייביסיטר גם ל-3 ילדיה של ש.מ. (אם המתלוננת. א.ו.), **"כבר המון שנים"**, וזאת, רק **"כשהיא צריכה"** (ש' 19).

לדבריה, שעות עבודתו של בעלה הן בין 15:30 ל-01:20 בלילה, וטרם צאתו לעבודה, הוא מסייע לה בעבודות הבית, ופעיל גם עם ילדי המשפחתון, באופן שבו, הוא **"מסדר לי את השולחן שאני צריכה"**, ולעיתים גם עוזר עם הילדים, שמאוד אוהבים לשחק אתו (ש' 29, 31).

ביחס לשמירה על המתלוננת ואחיה, סיפרה העדה, כי בשל לימודים של ההורים, הביאו אותם אליה פעם בשבוע, בימי שלישי, למשך 7 שבועות, וזאת בין השעות 14:30 ועד 22:30. כשנשאלה על יום שלישי האחרון שבו היו אצלה, השיבה שבתה הייתה מאושפזת בבית-החולים, והיא הייתה אצלה, כך ש.מ. הביאה את הילדים לבעלה (הנאשם) והיא עצמה, הגיעה לבית בשעה 15:00, משום שהוא היה צריך לצאת לעבודה. היא הוסיפה, שכאשר נכנסה לבית **"ד. קפצה עליי וחיבקה אותי כמו שהיא רגילה היא מאוד אוהבת אותי"** (ש' 45-47).

לשאלה אם הנאשם נמצא לבד עם הילדים, השיבה, שהיא כל הזמן בבית, ושמאז שמגיעים המתלוננת ואחיה ועד שהנאשם עוזב את הבית לעבודה, ישנם כ-40 דקות, שבהם הוא נמצא בבית, ובזמן הזה, לעיתים, **"הוא משחק איתם, עם כדור"** (ש' 59). היא הסבירה, שאת האח הגדול היא אוספת בשעה 19:00 מחוג, וכן, שמאחר וילדי המשפחתון ישנים בזמן שהמתלוננת ואחיה מגיעים, **"ד. תמיד צמודה אליי היא אוהבת לעזור לי"** (ש' 54-55).

כשנשאלה על יום שלישי האחרון, שבו היו אצלה המתלוננת ואחיה, השיבה, שבאופן חד-פעמי במועד זה, היא הייתה בבית-החולים אצל בתה נ., והנאשם היה לבד עם הילדים עד שהיא הגיעה להחליף אותו. אשר לבנותיה הנוספות, השיבה, שהגדולה בחו"ל ובתה השנייה י. שלומדת במכללה, הגיעה, למיטב זיכרונה, ישירות מהלימודים, להחליף אותה בבית-החולים (ש' 62-69).

היא סיפרה שברגיל, בעלה אינו שומר על ילדי המשפחתון, אלא אם הם ישנים והיא יוצאת לסידורים קצרים (ש' 71), וביחס למתלוננת ולאחיה, לא שהה איתם הנאשם לבד, פרט לפעם הזו, שבה הייתה בתם מאושפזת.

לשאלה האם הנאשם מפגין חיבה כלפי הילדים, השיבה: **"(הנאשם) באופי שלו הוא נורא בדרן אוהב לצחוק, הילדים פשוט חולים עליו ברמה מטורפת פשוט אוהבים אותו ממש הוא צוחק איתם אוהב אותם באמת גם כל האינטרקציה היא מולי אני רואה. יש אפילו ילדה שמגיעה בבוקר וישר רצה אליו אפילו לא אליי היא אוהבת אותו"** (ש' 75-77), ובהמשך, התייחסה לאפשרות שהוא מחבק ומנשק אותם, כך: **"כן את יודעת ילדים הוא צוחק איתם משחק איתם מחבק איתם, הם מאוד אוהבים להיות איתו סתם עושה איתם משחקים כאילו שותה איתם בכוסות קטנות וכל מיני כאלה, זה לא כאילו חיבוק של משהו לא בריא זה חיבוק אבהי כזה"** (ש' 79-81).

אשר לאפשרות שהרים את הילדים והושיבם על ברכיו, השיבה תחילה ביחס לילדי המשפחתון, שאלו מושיבים אליו ידיים על מנת שירים אותם, והוא מושיב אותם עליו **"בצורה אבהית לא כמו שאת חושבת, אני מאוד ערנית"**, ולגבי ילדי השמרטפות, לא זכרה אם הושיבם על ברכיו, אם לאו (ש' 83-86). לדבריה, הם לא נכנסים לחדרים, ונמצאים רוב הזמן בסלון הבית, ופירטה, שכיוון שהם מגיעים כשילדי המשפחתון ישנים, הבן אוהב לשחק במרפסת, ואילו המתלוננת, רואה

טלוויזיה בסלון.

בסיום חקירתה, ולשאלה אם יש לה משהו להוסיף, אמרה: "אני רוצה לומר לך שזה ממש לא מסתדר לי כל האשמה הזו י. (הנאשם) אף פעם לא נמצא עם הילדים לבד, מפעם אחת שהוא היה איתם חצי שעה וזה לא היה להרבה זמן זה ממש הזוי זה לא הגיוני, כל הזמן שד. (המתלוננת) אצלנו היא צמודה אליי היא כל הזמן לידי זה לא מסתדר לי בכלל. בכלל באותו היום שי. (הנאשם) שמר עליהם הילדה קפצה עליי שבאתי והיא התנהגה הכי רגיל בעולם ואולי היא בכלל משייכת סיטואציה אחרת שעברה אני באמת לא יודעת היא התנהגה ממש כרגיל. ואפילו שהיא הלכה היא אמרה אני כבר מחכה לפעם הבאה שתבוא אליי" (ש' 108-112).

24. ע.ת.5 העידה בביהמ"ש בישיבת יום 15.09.19.

בחקירתה הנגדית אישרה העדה, שהמתלוננת ושני אחיה, היו אצלה במשפחתון מגיל 4 חודשים ועד 3 שנים, וכן, במסגרת של קייטנה, שהפעילה במהלך השנים בימים מסוימים של חודש אוגוסט, לילדים שונים, מרביתם בוגרי המשפחתון (עמ' 137-138). עוד אישרה, שהקשר שלה עם המתלוננת, הוריה ואחיה, היה מאוד קרוב. בנוסף למסגרות הללו, הייתה העדה שומרת על המתלוננת ואחיה, בבחינת "ביביסיטר", בימים מסוימים, כאשר לאחרונה, שמרה עליהם לאורך מספר ימי ג' בשבוע, בהם היו ההורים ב"קורס", עד לשעה 22:30 (עמ' 139).

היא תיארה את המתלוננת, כמי שיש לה קשר קרוב אליה, שלא רצתה ללכת כשהורים באו לאסוף אותה, וכן, ששיתפה אותה וסיפרה לה על דברים שקרו לה בבית-הספר עם חברות. כך, למשל, סיפרה לה המתלוננת, שמישהו צחק עליה בבית-הספר, משום שהרכיבה משקפיים.

לשאלות הסנגורית, השיבה, כי ככלל, היא זו שנהגה להעיר את הילדים הקטנים משנת הצהריים (עמ' 140), וכי ביום ג' הרלוונטי, שבו הייתה בתה מאושפזת בבית-החולים, הגיעו המתלוננת ואחיה לבית כשהיא לא הייתה שם, והיא עצמה הגיעה לבית רק לאחר שבתה י. החליפה אותה בבית-החולים. לדבריה, בשעה 15:00 כבר חזרה לבית. היא לא חשה במשהו חריג, משהמתלוננת רצה אליה בשמחה וחיבקה אותה. המתלוננת הציעה לעזור לה עם הילדים, ישבה איתם במפגש הצהריים, ושימשה כמעין "גננת קטנה" (עמ' 142 ש' 20). הנאשם יצא לעבודתו בשעה 15:00 לערך, והן ישבו לדבר, ובשלב מאוחר יותר יצאו לאסוף את האח מחוג, וישבו לאכול פיצה ביחד.

את פרק הזמן שבין הגעת בתה לבית-החולים, החלפת הרכב והנסיעה לבית, העריכה העדה בכ- 10 דקות, שבסיומם הגיעה, כאמור, לבית (עמ' 144).

25. בחקירתה החוזרת, מיקדה העדה את השעות שבהן נעדרה מהבית ביום שלישי, שבו בתה הייתה מאושפזת. לדבריה, אחרי שנתנה לילדים הקטנים שבמשפחתון לאכול, וטרם שהשכיבה אותם לישון, קיבלה טלפון מבית החולים ונסעה לבתה, וזאת בשעה 11:30 לערך. היא שבה לבית בסביבות השעה 15:00, כאשר המתלוננת הגיעה לביתה ב- 14:30. בזמן שנעדרה מהבית, היה בעלה, הנאשם, אחראי על הטיפול בילדים, ונעזר בבתה י.

לשאלה האם הנאשם נהג לעזור במשפחתון ולהיות אחראי על הילדים, השיבה, שזה קרה רק בפעמים בודדות, ולפרקי

זמן קצרים, ומדובר היה בזמן שהילדים במשפחתון ישנו והיא יצאה לזמן קצר. את מעורבותו של הנאשם, ועזרתו, תיארה העדה בעיקר בכל הנוגע לעזרה בניהול הבית, וזאת במטרה לאפשר לה להיות פנויה לטיפול בילדים. אשר לאינטראקציה של הנאשם עם הילדים, השיבה, שנהג לשחק איתם, למזוג להם מים בכוסות, לצחוק ולדבר איתם, והכל באווירה טובה (עמ' 145-146).

עוד סיפרה, לבקשת הפרקליט, שבשל הקשר הקרוב שהיה לה עם הורי המתלוננת, נהגה לשמור על ילדי המשפחה, כאשר ההורים היו עסוקים, והוסיפה, שבנותיה נהגו, אף הן, לשמור על הילדים בביתם, כ"בייביסיטר". הקשר הטוב נשמר, לשיטתה, לאורך כל השנים (עמ' 146).

גרסת אמה של המתלוננת, הגב' ש.מ.:

26. הודעת האם במשטרה, מיום 24.12.18 שעה 08:39, בפני רס"מ ליזי שובל, **ת/9**, הוגשה במסגרת תיק המוצגים המוסכם, והצדדים ויתרו על עדותה בביהמ"ש.

האם סיפרה, שהיא מכירה את אשת הנאשם כ- 9 שנים, ושלושת ילדיה היו אצלה בגן. לדבריה, הן "**בקשר חברי טוב מאוד**", והיא נעזרת גם בשירותי "בייביסיטר" שלה (ש' 2-3). היא תיארה את הבוקר שבו חשפה המתלוננת את האירועים בפני האב, וסיפרה כיצד הוא סיפר לה את ששמע מפי הילדה, ואת השתלשלות האירועים עד להגשת התלונה במשטרה.

היא תיארה, לבקשת החוקרת, את ההזדמנויות האחרונות שבהן היו ילדיה אצל נ., אשת הנאשם, והשיבה, שהיה זה במסגרת קייטנה, בתאריכים 12-16.08.18, וכן בימי שלישי בשבוע, בתאריכים 20.11.18, 27.11.18 ו- 11.12.18, בין השעות 14:00-22:30.

לשאלה אם הנאשם, היה עם הילדים לבד ביום 11.12.18, השיבה, שידוע לה שני, אשתו, הייתה עם בתה בביה"ח, ושזו אמרה לה שבתה השנייה, י., נמצאת עם הילדים, אך היא אינה בטוחה בכך (ש' 30-31). היא זכרה, שבאותו יום הנאשם הוא שפתח לה את הדלת, ולא ידעה להשיב אם היה אותו מישהו נוסף בבית.

אשר לשיתוף יתר הילדים במה שאירע למתלוננת, השיבה האם, שביום החשיפה, היא לא הלכה להשתלמות אחה"צ, אלא לקחה את המתלוננת ל"יום כיף", ומשם הן אספו את הבנים. כשהיו כולם ברכב, סיפרה להם המתלוננת שהייתה אמיצה וסיפרה להורים שי., הנאשם, נגע בה. הם לא הבינו ממש במה מדובר, ולשאלה אם ראו משהו, השיבו בשלילה. עם זאת, ע. (האח הגדול), ציין, שיתכן וראה את הנאשם מחבק את ד., אך לא זכר להצביע מתי זה היה (ש' 37-46). למחרת, ביום רביעי, הבנים נחקרו על-ידי חוקר ילדים, ובחמישי לקחו את המתלוננת לבדיקה בביה"ח. באותו ערב היא ניהלה שיחה עם הבן ע., ולמחרת היום, ב- 21.12.18, ניהלה שיחה ברכב עם ד., אשר סיפרה לה שמה שהניע אותה לספר, זה שנמאס לה ממה שהנאשם עושה. לדבריה, זו הוסיפה וסיפרה לה, שאמרה לנאשם שזה נמאס לה, אך הוא טען שכשהייתה קטנה אהבה את זה. ביחס לתדירות מעשיו של הנאשם, ציינה המתלוננת בפניה, שהאצבעות לא מספיקות (לצורך ספירת הפעמים), ושזה קרה יותר מ- 10 פעמים.

לשאלה האם היה שינוי בהתנהגות המתלוננת לאחרונה, השיבה: "**בעלי אמר את זה בתלונה ואני אוסיף ואומר**

הבת שלי בשנה אחרונה היא לא כמו שהייתה, היא כאילו מפגינה אובר חיבה, אני לא יודעת כאילו אם זה קשור אבל משהו מאוד מוזר, היו מקרים שבהם היא כל הזמן מחבקת ומנשקת את האחים שלה אבל כאילו ממש בהגזמה, או שאחד מהם שוכב על הרצפה והיא כאילו יושבת עליו על הגב דברים כאילו שהיא לא עשתה בעבר, אני כאילו לא יודעת אם לייחס לזה קשר יכול להיות שזה סתם חלק מההתבגרות אבל סתם זה עלה לי בראש" (ש' 74-70).

גרסת בתו של הנאשם, י.ז.:

27. הודעת י.ז. במשטרה, מיום 20.12.18 שעה 19:34, בפני רס"מ ליזי שובל, **ת/11**, נמסרה בהיותה כבת 20, וסטודנטית במכינה שבמכללת אשקלון.

לשאלות החוקרת, השיבה, כי היא מכירה את המתלוננת ואת אחיה, וכי אביה, הנאשם, היה איתם **"רק יום שלישי שאחותי הייתה מאושפזת"** (ש' 14). ביחס לאותו יום שלישי, סיפרה, שהייתה בלימודים, אך יצאה מוקדם על מנת להחליף את אמה בבית-החולים. היא העריכה, שיצאה מהלימודים בסביבות 13:30, והגיעה לבית ב- 14:10 לערך. המתלוננת ואחיה הקטן היו בסלון, על הספה, ואילו אביה, ישב בשולחן שבפינת האוכל. היא שהתה שם כמחצית השעה, במהלכה אכלה והחליפה בגדים, ובסופה - נסעה להחליף את אמה, נ., בבית-החולים. היא השיבה בשלילה, לשאלה אם ראתה את אביה יושב בסלון, ואמרה: **"לא הוא יושב בפינת אוכל הוא בדק את סידור העבודה שלו ככה אני זוכרת שהוא היה לפני העבודה"** (ש' 36). היא ציינה, שכאשר הגיעה, הביעו הילדים אכזבה שלא אמה נ. היא שהגיעה, וכן, שלא יושבה איתם בסלון, אלא אכלה בפינת האוכל, סמוך לנאשם, התארגנה ויצאה.

28. יצוין, שבמסגרת תיק המוצגים המוסכם, הוגשה אף הודעת הגב' מ.ל., מיום 20.12.18 שעה 14:53, בפני רס"מ ליאתי בכר, **ת/10** (יוער, שקיים מוצג נוסף המסומן ת/10 - יומן העבודה של הנאשם, שהוגש על-ידי המאשימה). מדובר באם נוספת, ששני ילדיה היו במשפחתון של נ., אשת הנאשם. לדבריה, לא הבחינה בהתנהגות שונה אצל הילדים, ולא שמעה מהם טענות כלשהן הקשורות באישומים הרלוונטיים. היא הוסיפה, שמאחר ומספר הילדים במשפחתון הצטמצם, נ. אינה מחזיקה עוזרת, אך למיטב ידיעתה בעלה, הנאשם, ובנותיה, מסייעים לה.

גרסת הנאשם:

29. חקירות הנאשם במשטרה - מיום 18.12.18 ו- 20.12.18, הוגשו כאמור, במסגרת תיק המוצגים המוסכם של הצדדים.

30. חקירתו הראשונה, מיום 18.12.18 שעה 20:26, בפני רס"ל בת-אל בביב, **ת/1** (תמלול החקירה - **ת/א1**, והדיסק - **ת/א1ב**), בחשד לבעילת קטינה מתחת לגיל 14, נערכה, לאחר שנועץ בעו"ד מהסנגוריה הציבורית.

הנאשם סיפר שהוא מתגורר באשדוד, נשוי ואב ל- 3 ילדים, ועובד כנהג אוטובוס בין השעות 16:00 ל- 1:30. לדבריו, לאשתו יש משפחתון, במסגרתו היא שומרת על 5 ילדים אצלם בבית. מדובר בילדים קבועים במהלך כל השנה. כשנשאל

האם הוא מכיר אותם, השיב: **"כן בטח"**, ופירט את שמות חמשת הפעוטות, גילם, ומספר הפעמים בשבוע שהם מגיעים למשפחתון (ש' 23-26). כשנשאל, האם ישנם ילדים נוספים שמגיעים "מפעם לפעם", השיב, שיש מישהי **"שהייתה איתנו הרבה פעמים"**, ומביאה את שלושת ילדיה פעם בשבוע, בימי שלישי, בין השעות 14:00 עד 22:00, בזמן שהיא בהשתלמות. הוא נקב בשמותיהם של הילדים ובגילם.

לדבריו, המשפחתון של אשתו פועל בין השעות 07:15 ל- 16:30, אולם שלושת הילדים שאותם הזכיר בהקשר השמרטפות, מגיעים פעם בשבוע, בין השעות 14:00 ל- 22:00. אלו האחרונים, נמצאים בסלון וצופים בטלוויזיה, והוא עצמו, כמעט ולא יושב איתם שם (ש' 56), גם כאשר נמצא בבית. הוא המשיך וציין, ביחס לילדים הללו, שהוא מצוי איתם בקשרים טובים, מפני ש**"הם היו אצלנו המון שנים"** (ש' 63), והם אוהבים אותו ואת אשתו. הוא לא זכר שנשאר איתם בסלון או בחלק אחר של הבית. לשאלה האם הוא נוהג לחבק או לנשק אותם, השיב: **"כן בטח כולם, הם מנשקים אותי קופצים עליי, אני דמות בבית, אני הרבה איתם"** (ש' 69), והמשיך בתיאור אחד מילדי השכנים, בן שנה וחצי, שכל פעם שרואה אותו במעלית, הוא מתחיל לבכות משום שרוצה לבוא אליו.

כשנשאל אודות המתלוננת ד., השיב, שהוא מדבר אתה כמו עם כל הילדים, והם יושבים בסלון. את הקשר שלו עם הוריה, הגדיר כ**"בסדר גמור"** (ש' 74), וציין, שוב, ש**"הילדים האלה אצלנו מאז שהם תינוקות"** (ש' 76. יוער, שבדקה 14:43 בדיסק, קדמה אמירה של הנאשם, ולפיה ד. הייתה אצלם מאז שהייתה תינוקת, וכך גם יתר אחיה). לשאלה האם הוא מחבק ומנשק את כל הילדים, השיב בשלילה, והסביר: **"לא מה פתאום, רק ד. אני נותן לה כאפות, בצחוק כזה, היא יש לה חדודים ואני אוהב בנות שמנמנות"** (ש' 78-80). כשנשאל שוב, האם הקשר שלו עם ד. קרוב יותר מזה שיש לו עם הילדים האחרים, השיב, שהוא בקשר עם כולם, ואוהב אותם **"שווה בשווה"**.

כשהופנה לאישום המיוחס לו - בעילת קטינה מתחת לגיל 14, והוסבר לו, שמקור התלונה באבא של אחת הילדות, הסיק, שמדובר בד., כיוון ש**"היא הכי גדולה שם"** (ש' 90. יוער, שבדיסק, דקה 16:50, מספר הנאשם, שטרם הגעתו למשטרה, העלה בדעתו אפשרות, שמדובר בתלונה של "סודני" עמו הסתכסך לפני כחודש). הוא אישר, שראה את הילדה ביום שלישי שקדם לחקירתו, והוסיף שהיא הגיעה בשעה 14:00 והוא יצא לעבודה בשעה 15:00. בתווך הזמנים הזה, כך לשיטתו, הוא ישב על הספה בסלון, והמתלוננת על השטיח. לדבריו: **"עשיתי לה קוקו בשיער, אספתי לה את השיער, אמרתי לך (כוונתו לחוקרת) היא יש לה חדודים אז אני אוהב להתעלל בה, בצחוק, אז אספתי לה את השיער... ואז היא ביקשה לאכול ואני נגעתי לה בבטן ואמרתי לה יש לך מספיק אוכל תחכי"** (ש' 94-95 ו-97-98). עוד לדבריו, נכחו בסלון, באותה העת, בתו נ., בת ה- 14 וחצי, אשתו, ילדי הגן, ואחיה של הקטינה. הוא הכחיש סיטואציה שבה רק הוא והמתלוננת נכחו בסלון. לדבריו, איסוף השיער נעשה ביוזמתו, ומבלי שהילדה ביקשה זאת, ובנוסף, ציין, שנהג להבריח את שיערה המתולתל של ילדה נוספת (בהקשר זה, נשמע הנאשם אומר, בדקה 23:37 של הדיסק: **"יש ילדים שכיף להתעלל בהם"**). המגע שהוזכר על-ידו, בבטנה של ד., היה, לשיטתו, מעל החולצה, והוא שלל אפשרות שהניח אותה על ברכיו, או שליטף אותה מתחת לחולצתה.

כאשר החוקרת הטיחה בפני הנאשם, שהמתלוננת סיפרה לשני אנשים שונים על מעשים שביצע בה, ושאלה האם מדובר בשקר, השיב: **"אני לא יודע. תראי לא חסר לי בחורות, יש לי את אשתי, אני אוהב אותה, לא חסר לי באמת"** (ש' 119), והוסיף, שכבר היו מקרים שבהם ילדה בת 6 האשימה את אביה **"סתם"** והוא ישב בכלא על מעשים שלא

ביצע.

ביחס למקרה הספציפי, שאירע, לפי גרסת המתלוננת, בשבוע קודם לכן, ושבזו היה עמה לבד בסלון, חיבק אותה חיבוק דב, נגע בחזה והושיב אותה על ברכיו, השיב הנאשם: **"איזה חזה יש לילדה בת 6, לא זוכר שמושיב אותה על הברכיים שלי. כשקמתי חיבקתי אותה אבל זה כשקמתי והלכתי לכיוון המטבח, לחמם להם אוכל... היא גם עמדה ואמרתי לה עכשיו דובה אני אביא לך לאכול"** (ש' 125-128). הוא שב וטען, שנגע בבטנה מעל החולצה, ושהמתלוננת הייתה ישובה על השטיח, ולא על ברכיו (ובדקה 32:17, שאל את החוקרת: **"מה יש לי לעשות אתה על הברכיים, תגידי לי?"**).

כאשר החוקרת הטיחה בפניו, שהמתלוננת טענה שהוא הוריד לה את התחתון והמכנס, הכניס את ידו אל עבר איבר מינה ושפשף את היד מטה ומעלה, השיב הנאשם: **"זה נשמע לך הגיוני, שאשתי בבית, הבת שלי ליד, אחיה בסלון, איך אני אעשה את זה מה אני מטומטם? לא הייתי לבד אף פעם, אולי אבא שלה הכניס לה דברים לראש אני לא יודע, היא לא באה באותו יום, היא באה אחרי שבוע, אולי אבא שלה הכניס לי (כך במקור) מילים לראש, מה המניע שלו אני לא יודע אבל אני אבדוק, תביאו לפה את אשתי ותחקרו אותה"** (ש' 136-139). כשנשאל על מקרים נוספים שבהם נגע במתלוננת, כשהייתה קטנה יותר, וציין בפניה שכשהייתה קטנה, היא אהבה את זה, השיב, שאינו זוכר שאמר לה דבר כזה, והעלה אפשרות שהיא התכוונה לקציצות שאשתו מכינה.

כשהחוקרת שבה ושאלה, האם ייתכן שלפני שנה ביצע במתלוננת את אותה פעולה, של הכנסת ידו לתחתוניה, נגיעה באיבר מינה עם אצבעותיו ושפשף ידו מעלה ומטה, על איבר מינה, וכן, אמירתו בפניה, שזה **"נעים"**, השיב הנאשם בשאלה: **"לפני שנה ועכשיו היא נזכרה?"** (ש' 150), והוסיף, שאינו יודע מי **"השריש"** לה את הדברים לראש. בדקה 39:21, הוסיף: **"אני הזוי, אני המום, אני בהלם ממה שאת אומרת אפילו, ואני אפילו מתבייש, שאת בתור אישה, אפילו שאני מדבר איתך על הדברים האלה אפילו, שאני נחקר על הדברים האלה אפילו"**.

כשנשאל לפרש האפשרות, שמישהו רוצה להתנקם בו, ומדובר בעלילה, כפי שציין, השיב, שה**"חטא"** הכי גדול שעשה, זה שנגע לה בבטן, בחדודים ובשיער, והוסיף ש**"אם זה מעשה מגונה אוי ואבוי לנו"** (ש' 154). אשר לאפשרות, שביקש מהמתלוננת לעשות לו **"נעים"**, השיב: **"לא יודע מי ניפח לה את הראש לא יודע למה היא אומרת דברים כאלה, אני לא יודע מה לומר לך גם. מילא אם הייתה אומרת שהיינו לבד בחדר, אז אולי הייתי אומר פינטזה, אבל לא יודע מה לומר לך על זה. אני יודע שאשתי רודפת אחריה כבר 3 פעמים על כסף, אני מנסה להבין מה יכול להביא את האבא למצב כזה"** (ש' 156-158). בסיום דבריו, ביקש הנאשם להוסיף, שמעולם לא הייתה לו ולאשתו בעיה עם אף אחד מילדי המשפחתון, ולא הועלו כלפיהם כל טענות במישור זה.

31. חקירתו השנייה של הנאשם, מיום 20.12.18 שעה 20:31, בפני רס"מ ליזי שובל, **ת/2** (הוגשה ללא תמליל או דיסק, בשל תקלה טכנית שנפלה בהקלטה, ושעליה העידה החוקרת, כפי שנסקר לעיל), נערכה, אף היא, בחשד לבעילת קטינה מתחת לגיל 14, ולאחר שנועץ בעו"ד מהסנגוריה הציבורית. בתווך זמנים שבין חקירה זו לקודמתה - נחקרו בתו ואשתו של הנאשם, אשר לפי גרסתו בחקירה הראשונה - נכחו בסלון הבית, במועד הרלוונטי לתלונת המתלוננת.

הנאשם נשאל שוב לגבי יום שלישי שקדם לחקירתו - 11.12.18, והוא עמד על-כך, שבסלון הבית נכחו, מלבדו, גם המתלוננת, אחיה הצעיר, אשתו ובתו הקטנה בת ה- 14 וחצי. כאשר החוקרת ציינה בפניו, שבתו הצעירה הייתה מאושפזת באותו יום, השיב, שהוא אינו מתמצא בתאריכים, ושזכור לו שהיא שוחררה באותו יום, וצפתה בסדרה שלה בסלון. הוא הוסיף: **"מה את תופסת אותי במילה אולי ביום אחר היא הייתה אבל נ. (אשתו) בבית, אם נ. בבית מה זה משנה"** (ש' 43-44). הוא שלל אפשרות שהיה עם הילדים לבד בסלון, ועמד על-כך, שאשתו הייתה בבית (ש' 46). לאחר שהסתכל ביומן אצל החוקרת, הסכים, שככל הנראה בתו נ. אכן הייתה מאושפזת באותו היום, אולם, לשיטתו, אשתו הייתה בבית, משום שהיא מבשלת בכל יום ג' עבור משפחה, שבאה ואוספת את האוכל ממנה. כאשר החוקרת הטיחה בפניו, שמחומר הראיות עולה, שגם אשתו וגם בתו הצעירה לא נכחו בבית, ושאלה האם הוא שהיה לבד עם הילדים, השיב **"אין מצב"**, ושאל, ואם אשתו לא הייתה, אזי בתו הגדולה הייתה בבית, משום שהביאה לה את הרכב, על מנת לנסוע אתו לבית-החולים. בשלב זה, נשאל, בהמשך לטענתו בחקירתו הקודמת, שבתו נכחה בסלון, האם ייתכן שכוונתו הייתה לילדה הגדולה י. ולא לנ. הקטנה, והוא השיב: **"כן, אז יכול להיות אני לא כל כך זוכר, זו גם שעה שכל הילדים קמים אני לא יכול להיות לבד יש תינוקות שם כולם תינוקות. אני בשלוש וחצי יוצא לעבודה"** (ש' 60-61). בהמשך, טען, שככל הנראה בתו י. החליפה אותו, כשיצא לעבודה (ש' 63). כאשר, שוב, הטיחה בפניו החוקרת, שמחומר הראיות עולה, שבתו י. כלל לא החליפה אותו, ולא ישבה אתו בסלון, השיב: **"אני לא זוכר אז אני לא יודע"**, וניסה להסביר את השינוי מחקירתו הקודמת, שבה טען, שהוא זוכר שבתו הקטנה הייתה בסלון, כך: **"נ. לא י, אבל אני לא זוכר אני לא יודע מה אני יעשה לא זוכר אם את אומרת ש. הייתה מאושפזת אז י."** (ש' 71-72). כאשר החוקרת הטיחה בפניו ששיקר, הוא השיב: **"למה שיקרתי? אז אני לא זוכר היא ישבה קמה הלכה לחדר אבל היא הייתה בבית מה אני יקשור אותה באזיקים אני לא זוכר"**, וכשהחוקרת הסבה את תשומת לבו לכך, שמדובר באירוע מלפני שבוע וחצי בלבד, השיב: **"לא זוכר אחותי אני לא זוכר לא חסר לנו דברים על הראש"** (ש' 78). הוא שב וטען, שאם אשתו לא הייתה בבית, אזי בתו י. הייתה שם, משום ש**"החליפו מכוניות"**, וגם משום שהוא זוכר שהיא הייתה בבית. כאשר החוקרת התעקשה, שלפי חומר הראיות, היה חלון זמנים שבו הוא שהיה לבד עם הילדים, ללא אשתו או בתו, השיב שאינו זוכר מצב כזה, וכן, שאשתו יודעת שאין לו סבלנות שהוא צריך להתארגן לעבודה. החוקרת המשיכה בכך, שלפי חומר הראיות, בתו י. החליפה את אשתו בבית החולים עם הבת נ., ולכן, בהכרח, היה לבד עם הילדים. הוא השיב, שייתכן וכך היה, אך מדובר לכל היותר ברבע שעה, ושב וטען, ש**"אין מצב היא יודעת שאין לי סבלנות לילדים זה לא הגיוני, גם לא נעים שהורים יבואו יראו אותי לבד עם 6 ילדים"** (ש' 110-111). כשנשאל על סתירה, לכאורה, בין דבריו בחקירה הקודמת, שלפיהם, הרבה לשחק עם הילדים, לחבקם ולנשקם, ובין דבריו כעת, שאין לו סבלנות אליהם, השיב: **"אז מה אז כל יום צריך לחבק אותם לנשק אותם, אבל יש ילד שבוכה מה אני יכול לעשות לו, אבל בבוקר שאני קם ואני עם נ. (אשתו) אז כן יש לי סבלנות אני יושב משקר (הכוונה למשחק) איתם לגו וזה, את מדברת איתי 2 דקות לפני שאני צריך לצאת"** (ש' 114-116). כאשר נשאל הכיצד אינו זוכר מתי הייתה בתו מאושפזת, אם מדובר בשבוע וחצי קודם לכן, השיב לחוקרת, שהוא אינו זוכר, ונימק זאת, בחוסר השינה שלו ביומנים האחרונים. כאשר החוקרת שואלת, כיצד בחקירה הקודמת לפני יומיים, כשלא סבל מחוסר שינה, מסר, בכל זאת, שבתו נ. הייתה בבית, כאשר בפועל, היא הייתה מאושפזת, הסביר: **"אז אולי התבלבלתי אני יודע. יש מצב בין נ. ליי, אין לי שום כוונה לשקר או להסתיר אני רוצה את האמת לא פגעתי באף אחד יש לי בנות שאני שומר עליהם ואני גם אבא לילדים מעולם לא היה שום דבר. ופיתויים יש לי מפה ועד להודעה חדשה באוטובוס ואני לא צריך את השטויות האלה"** (ש' 125-127). בסיום חקירתו זו, ביקש הנאשם להוסיף, שלא ישן יומיים, ושיש לו סיוטים בלילה, בשל צרחות האסירים.

32. הנאשם, כאמור, בחר להעיד להגנתו, ועדותו נשמעה בפניו, בישיבת יום 2.01.20.

בחקירתו הראשית, שב הנאשם וסיפר, שהוא בן 52, נשוי ואב ל-3 בנות. לאחר שירותו הצבאי, ולמשך 8 שנים, עבד באבטחה במוסדות חינוך, לאחר-מכן נישא, ופנה לתחום הבנייה, ומזה כ-5 שנים הוא נהג אוטובוס בתחבורה הציבורית. הוא תיאר את הקושי המשפחתי, וזה שבנותיו מתמודדות עמו מאז מעצרו, והוסיף בכאב: **"וגם אני חרב עליי עולמי, מבן אדם נורמטיבי ומבן אדם שלא היה חסר לי כלום, באמת שהכל היה טוב בבית, הפרנסה, החיים והחברים, הכל, הכל התהפך עליי והיום אני מרגיש כמו איזה מצורע... כאילו שמסתכלים עליי בצורה כזאת של, ומה עשיתי כבר? וזהו, וקשה לי, קשה לי עם זה"** (עמ' 154 ש' 24-28).

עוד סיפר, שאשתו גונת, ובעלת משפחתו מזה כ-20 שנה. תחילה, היה מדובר במסגרת קטנה של מספר ילדים, שהתרחבה והגיעה ל-25 ילדים, שאז היו מועסקות עובדות נוספות לעזרה, ומזה כשנתיים, עברו לגור בבית קטן יותר, והגן הצטמצם ל-5 ילדים, שבהם מטפלת אשתו בלבד. לשאלה מי עוזר לאשתו בגן, השיב הנאשם: **"לי לא היה תפקיד מוגדר בגן, אני הייתי קם מתי שאני רוצה כי הייתי עובד לילות, וכשהייתי קם ב-10:00 או 09:30 ואם היא הייתה צריכה עזרה אז אני הייתי שם איתה יד, משגיח עליהם, תהיה איתם פה ותהיה איתם פה, ואם היא הייתה צריכה לצאת לסידור? אז היא הייתה מרדימה אותם, כשהם היו ישנים אז היא הייתה קופצת לסידור של רבע שעה או 20 דקות וחוזרת"** (עמ' 155 ש' 27-30), וסיכם באמירה: **"לא היה לי תפקיד מוגדר ואני לא הייתי שייך לגן, זה פשוט הבית שלי ואני חייתי בו"** (עמ' 156 ש' 2). בהמשך, פירט את האופן שבו נהג לעזור לאשתו בפעוטון, כך: **"אם היה צריך לארגן את השולחן, או אחרי שהם לכלכו אחרי האוכל אז לטאטא, להפעיל את השואב ולארגן את הכיסאות"** (שם, ש' 24-25), וציין שנהג לשחק עם הילדים ולהשגיח עליהם, על השטיח.

הנאשם ציין, ששעות עבודתו הן מ-15:30 (כאשר בפועל, מקבל את האוטובוס בשעה 16:00) ועד 01:30 בלילה, וכן, שימים ספורים עובר למעצרו, החל לעבוד כנהג בחברה פרטית בין השעות 06:30 ל-08:00 בבוקר על מנת להגדיל את הכנסתו, אולם, כאמור, לא המשיך בכך, נוכח המעצר.

כשנשאל על משפחת המתלוננת, השיב, שהם מכירים את ההורים במשך שנים, וכן, ששלושת הילדים (שבגילם נקב מאוחר יותר) היו אצלם במשפחתו, מגיל חצי שנה ועד שלוש. מעבר לכך, בתו י, האמצעית מבין השלוש, הייתה שומרת עבורם על הילדים, כ"בייביסיטר", ולעיתים, עשתה כן אשתו (עמ' 158). בנוסף, תיאר הנאשם את הקייטנה שהפעילה אשתו, מדי שנה ולמשך כשבועיים, באמצע חודש אוגוסט. לדבריו, הקייטנה פעלה בין השעות 07:30 ל-16:00, ונרשמו אליה, בנוסף לפעוטות, המתלוננת ו-2 אחיה, וכן שתי ילדות "גדולות" נוספות.

ביחס לשמירה על המתלוננת ואחיה במהלך השבוע, סיפר הנאשם, שכיוון שההורים נרשמו להשתלמות אחר-הצהריים, היו הילדים מגיעים לאשתו בשעה 14:00 והיא הייתה משגיחה עליהם עד 22:00 בלילה, כאשר בסביבות 17:00 או 17:30, הייתה מוציאה את אחד הילדים מחוג. מדובר היה על כ-6 פעמים, ששלוש מתוכם חלפו במועד המעצר, ובשניים האחרונים שבהם, הוא נכח בבית (עמ' 160). במהלך שהות המתלוננת ואחיה בביתו, לשיטת הנאשם, הם היו מכינים שיעורי-בית, אוכלים ורואים טלוויזיה. לדבריו, הטלוויזיה המדוברת נמצאת במרפסת סגורה ומקורה, ו"לא בסלון" (עמ' 161 ש' 28, 30), הגם שהיו פעמים שבהם ישבו בסלון לראות טלוויזיה.

כשנשאל מתי ראה את המתלוננת ואחיה, באותם ימי שלישי, השיב, שבין השעות 14:00 ל- 15:30, שאז יצא לעבודה. את הקשר שלו עם ילדים אלה, תיאר במילים **"כמו כל הילדים"**, ו**"לא משהו מיוחד"** (עמ' 163 ש' 7 ו- 9). בשעות הצהריים, שבהן שהו גם ילדי המשפחתון בבית, הייתה נוכחת אשתו נ. והוא, עד שיצא לעבודה, ושתי הבנות הקטנות שלו, הגיעו אף הן לבית בשעות אלה, מלימודיהן.

ביחס לשני ימי שלישי, שקדמו להגשת התלונה, שחזר וסיפר, שבאחד מהם, קלט את הילדים כשבאו, בסביבות 14:00, מפני שאשתו הייתה בבית-החולים עם בתם הקטנה, אך זכור לו שהבת האמצעית, י. הייתה בבית. זאת, עד שיצאה, בסביבות השעה 14:30-14:45, על מנת להחליף את נ. בבית-החולים ולהביא לה את הרכב. כשנ. חזרה לבית, היא נתנה לילדים לאכול, והוא יצא לעבודה (עמ' 164). ביום השלישי שקדם לכך, הייתה לדבריו נ. בבית, הוא עצמו היה בסלון או במרפסת, הבת הגדולה הייתה בחו"ל, האמצעית בלימודים, והקטנה, ככל הנראה בסלון, מפני שבחדרה ישנים התינוקות, ועד שהם לא קמים משנתם, היא לא נכנסת לחדר, ושוהה בסלון (עמ' 165).

כשנשאל על הקשר שלו עם המתלוננת, באותם ימי שלישי, השיב, שהיה זה כמו עם כל הילדים, ושהיא לא קיבלה ממנו יחס מיוחד ושונה. עם זאת נזכר, שבאחד מימי שלישי המדוברים, ישבו המתלוננת, אחיה והוא בסלון, וכאשר היא הייתה על השטיח, הוא שיחק לה בשיער **"ועם החודדים"** (עמ' 166). לשאלת ביהמ"ש, הסביר, שכוונתו לכך ששיחק לה **"בצמות"** ובלחיים. בזמן הזה, ועד שנ. הגיעה, ישבה הבת י. לאכול בפינת האוכל (עמ' 167).

לבקשת באת-כוחו, תיאר הנאשם את הזמנתו לחקירה, באמצע יום העבודה, ואת המחשבה שחלפה בראשו, שייתכן ומדובר בכך, שהוריד נוסע סודני **"מסטול"** מהאוטובוס, חצי שנה קודם לכן. הוא המשיך וסיפר על ההפתעה הרבה, שהייתה מנת חלקו, כשהחוקרת סיפרה לו שנחשד בבעילת קטינה, על ה**"צמרמורת"** שאחזה בו למשמע הדברים, הרעידות והגמגום (עמ' 168). לאחר שנועץ בעורך-דין, שב לחקירה, הרגיש ב**"אאט"**, וחש שהשיב לשאלות החוקרת כמו **"זומבי"**, התבלבל ולא זכר דברים. כעבור יומיים, נחקר בשנית, אצל חוקרת אחרת.

כשהתבקש להתייחס לאישומים המיוחסים לו, טען, שבפעם האחרונה שבה הרים את המתלוננת, היא הייתה בת 3, אישר שנהג לחבק ולנשק אותה, כמו את כל הילדים, גם בנוכחות הוריה, והכחיש שהיא ישבה על ברכיו, ושנגע לה **"במקום שהיא טוענת"** (עמ' 169 ש' 20). עם זאת, אישר הנאשם שנגע בבטנה של המתלוננת, מעל החולצה, והסביר, שעשה כן כאשר רצתה לאכול, והוא הדגים שיש לה **"רזרבות"**, והיא יכולה להמתין עד שאשתו תחזור. בשלב זה, ישבה המתלוננת על השטיח בסלון, ולדבריו, ייתכן ואמר לה שגם כשהייתה קטנה, אהבה לאכול את הקציצות האדומות, שאשתו הכינה באותו היום. ביחס לאמירה המיוחסת לו, שהמתלוננת תעשה לו **"נעים"**, שלל שמדובר באמירה בעלת הקשר מיני, והסביר, שמאחר ומדובר היה בחודש דצמבר, והילדים הגיעו לבושים במעילים, הוא אמר למתלוננת שידליק מזגן, על מנת שיהיה להם נעים והם יוכלו להוריד את שכבות הבגדים שלבשו.

33. בחקירתו הנגדית, אישר הנאשם שבחקירתו הראשונה במשטרה, זכר, במידה כזו או אחרת, את שמות הילדים שבמשפחתון, ואת גילם, אך עמד על-כך, שהוא אינו נמנה על צוות המשפחתון הקבוע, ותפקידו התמצה בהשגחה על הילדים, מעת לעת, כאשר הם ישנו ואשתו הייתה צריכה לצאת. הוא הוסיף, כי אינו יודע להחליף טיטול או להכין אוכל לתינוקות (עמ' 172-173). בהמשך, העריך את יציאותיה של אשתו מהבית, בפעמיים בחודש, למשך 10-15

דקות.

כשנשאל מדוע בחקירה הראשונה טען, שכמעט לא היה מצב ששהה עם ילדי השמרטפות של יום ג', שהם המתלוננת ואחיה, יחד בסלון, השיב, שייתכן וישב איתם בסלון, אך לא כמי שאחראי עליהם, מפני שאשתו שהתה בבית בזמן הזה, והייתה בחדר עם הילדים הקטנים. הוא שב והסביר, שכוונתו הייתה, שלא היה איתם לבד בבית, ללא אשתו. כאשר התובע הטיח בפניו שהוא שיקר בחקירה, שעה שהציג את הדברים, תוך הרחקתו מסיטואציה שבה שהה לבד במחיצתם, השיב, שזכור לו שבתו י. הייתה בבית, וישבה בפנית האוכל. עם זאת, ונוכח התעקשותו של התובע, כי אף לשיטת הנאשם, י. יצאה להחליף את אשתו נ. בבית-החולים, וממילא שהה לבד עם הילדים, התרצה הנאשם, והשיב: **"אני הייתי לבד רבע שעה או 10 דקות"** (עמ' 185 ש' 7). בהתייחסו לתשובות שנתן בשתי החקירות, שהיו זמן קצר אחרי קרות האירועים, בהן טען שלא שהה לבד עם הילדים, ושבתו נ. הייתה איתם, השיב, שבחקירות כלל לא זכר מתי נ. אושפזה, אך הוא זוכר שמישהו היה איתו בבית (עמ' 186).

לדבריו, הוא לא היה מעורב בתשלומי ההורים, ואשתו הייתה מנהלת את הכספים, ביחד עם רו"ח, ומפקידה אותם לחשבון הבנק שלה, שהוא נפרד מהחשבון שלו. הוא לא ידע לנקוב בעלות הטיפול במשפחתו או בבייביסיטר, אך עמד על-כך, שבשבוע שנעצר, הוריה של המתלוננת היו אמורים לשלם לאשתו 1,000 ₪, והם לא עשו כן, משהוגשה התלונה והילדים לא באו עוד (עמ' 190). הוא חזר על מה שאמר בחקירה, ביחס לכך, שאמה של המתלוננת הייתה אמורה לשלם לאשתו באותו שבוע את החוב, וביקש לדייק, שהוא היה צריך את הכסף, ולכן אשתו שלחה לה מספר הודעות בעניין זה. כך או כך, לשיטתו, הוא אינו קושר, ולא קשר גם לעת חקירתו במשטרה, בין החוב לבין הגשת התלונה, וטען שמדובר באנשים הגונים וטובים ולא בנוכלים (עמ' 194-192).

הנאשם הופנה לחקירתו, ולשאלה אם נהג לחבק ולנשק את המתלוננת, והשיב, שכאשר אמה הייתה מביאה אותה, הוא נהג לחבק אותה, לנשקה בראש, ולתת לה "כאפות" בלחיים, בנוכחות האם. הוא הכחיש שהושיבה על ברכיו, וציין, שהיה עושה כן כשהייתה יותר קטנה, בת 3 (עמ' 199-200). כך גם נהג לעשות ליתר הילדים במשפחתו, כפי שגם אשתו ציינה בחקירתה. לשאלת ביהמ"ש, השיב שכאשר שיחק למתלוננת בשיער, הוריד לה את המשקפיים, משום שהיו חדשים, והתלוצץ אתה שרוצה למדוד אותם (עמ' 202). הוא עמד על כך, שלא בכדי, אמר בחקירתו, שלא היה לבד עם הילדים, וטען, שגם לעת עדותו, זוכר שהיה איתו מישהו בבית, אשתו או מי מהבנות שלהם (עמ' 211-212). בשלב מאוחר יותר, הסביר הנאשם, שלא הסיר את משקפיה של המתלוננת לחלוטין, אלא הרימם לכיוון מצחה, ושיחק בשערה, כשהיא ישובה על הרצפה, סמוך לאח שלה, והוא ישוב על הספה (עמ' 214-215). בשעה שהמתלוננת הייתה על השטיח, מימין אליו, וביקשה לאכול, הוא אמר לה שיש לה "רזרבות", ליטף אותה בבטן, מעל החולצה, ואמר לה שתחכה שאשתו תבוא ותביא לה לאכול. בשלב זה, בחקירה, זכר, שגם בתו וגם יתר ילדי המשפחתו נכחו בבית באותה עת (עמ' 216). לאחר שליטף אותה, כאמור, בבטן מעל הבגדים, צלצל הנאשם לאשתו ואמר לה שהמתלוננת רוצה לאכול. זו השיבה לו שיחמם את הקציצות האדומות, והיא תגיע תוך מספר דקות ותגיש לה את האוכל, וכך היה (עמ' 218). בשום שלב באותה תקופה, לדבריו, לא הושיב את המתלוננת על ברכיו, ודבריה בהקשר זה, הם שקר. זאת, הגם שאינו מכיר אותה כילדה שקרנית (עמ' 219). לשאלת ביהמ"ש, שלל אפשרות שהרים את המתלוננת, וציין שהיא כבדה והדבר גם לא ניתן להיעשות (שם, בש' 26). הוא הוסיף לתאר את הסיטואציה, וסיפר, שלאחר שקם וחימם את האוכל, ניגשה אליו המתלוננת, והוא חיבק אותה ואמר לה שתיכף תגיע אשתו ותתן לה לאכול (עמ' 222-223).

נקודה נוספת שאליה התייחס התובע, עניינה בהכחשת הנאשם, בחקירתו, שהיה לבד עם המתלוננת בסלון, והתיזה שהציג לחוקרת, ולפיה, גם לא יכול היה לבצע המעשים שבהם נחשד, משום שאשתו הייתה שם כל העת. לדברי הנאשם, הוא זכר שעובדתית, לא היה אתה לבד, ובכל מקרה - אין זה משנה את העובדה, שלא עשה לה דבר ממה שמיוחס לו, ולא ניצל אותה כלשהו, וכלשוננו: **"לא שזכור לי שאני הייתי איתה לבד בבית, לא שזכור לי ואני גם אמרתי לחוקרת, תשאלו את נ. (אשתו) ותשאלו את י. (בתו) ותדברו עם, הם יזכרו אולי והם יגידו לך את זה גם. וזה מה שהיה לי בזיכרון וזה מה שעלה לי, זה לא חלילה שאני בא לשקר או משהו, זה הזיכרון שעלה לי ויכול להיות שהתבלבלו לי שני ימי שלישי, אבל גם עם הבלבול הזה? עדיין לא הייתי לבד בבית, לא זכור לי שאני הייתי לבד בבית בשני המצבים, וגם הילדה? באחת החקירות שלה היא אמרה שני. (אשתו) הייתה בבית בשני המקרים"** (עמ' 223-224).

כשנשאל בשנית על האמירה שייחסה לו המתלוננת, ולפיה, ביקש ממנה שתעשה לו "נעים", השיב, שאמירתו זו התייחסה למזגן, כפי שציין קודם לכן, ולא הייתה בעלת שום קונוטציה אחרת (עמ' 226).

התובע הגיש סידור העבודה של הנאשם בתקופה הרלוונטית, וזאת נוכח טענתו, שיצא לעבודה בשעה 15:30. לשיטת המאשימה, מפלט השעות עולה, שהחל לעבוד לעתים ב- 16:00 ולעיתים אף מאוחר יותר, ואין זה מתיישב עם טענתו במישור זה (ת/10). יוער אף כאן, שישנו מוצג נוסף המסומן כך, ומדובר בהודעת מ.ל., שהוגשה במסגרת תיק המוצגים המוסכם).

דין והכרעה:

34. כאמור לעיל, ראיות התביעה מבוססות על הדברים שהשמיעה המתלוננת בפני חוקרת הילדים - וזו הראיה המרכזית, על עדותה של חוקרת הילדים, הגב' בן-יצחק, בבית-המשפט, וכן, על עדויות נוספות - של בני משפחת המתלוננת, מורתה, ובנות משפחתו של הנאשם, שבאו בעיקר, לשם הצגת הסיוע הנדרש לעדותה. כפי שקורה ברבים מתיקי עבירות המין, אשר מטבע הדברים, מבוצעות בחדרי חדרים, באין רואים, ובהיעדר עדים לביצוע, הרי, שגם בענייננו, אל מול גרסתה המפלילה של המתלוננת, ניצבת גרסת הנאשם, אשר הכחיש ביצוע כל מעשה מיני כלפי הקטינה, ובכלל זה, כפר בכך, שהיה בבחינת "אחראי על חסר ישע", ונמנה על הצוות המטפל בילדי המשפחתון או השמרטפות.

לשם בחינת גרסאות הליבה, של התביעה מצד אחד, ושל ההגנה, מן הצד האחר, אדון תחילה בהתרשמותי מכל אחת מהגרסאות - כאשר נקודת המוצא, הינה, שהמאשימה טוענת כי יש לבכר את עדות המתלוננת על פני זו של הנאשם, ואילו ההגנה טוענת את היפוכו של דבר, ומבקשת להצביע על סתירות ופרכות בעדות הקטינה. נזכור, שהנטל עליו, הוא רק כדי הצבעה על ספק סביר באשמתו. ניתוח הגרסאות השונות, יעשה תוך מתן התייחסות לטענות שהעלו הצדדים. בשלב השני, תיבחנה ראיות הסיוע, שהמאשימה טוענת לקיומן, ושנדרשות הן, כתנאי להרשעת הנאשם, נוכח מתן עדות המתלוננת בפני חוקרת הילדים בלבד. בשלב השלישי, והאחרון - שידרש רק במקרה שיימצא סיוע, בעצמה ובמשקל מספקים להרשעה, תיבחן שאלת היות הנאשם בבחינת "אחראי על חסר ישע". תשובה חיובית ברכיב זה, יכול ותחיל עליו את הנסיבה המחמירה, הקבועה בסעיף 351(ג)(2) לחוק העונשין, לצד העונש המירבי הצפוי למי שעבר עבירה של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ב) של החוק.

גרסת המתלוננת - משקלה ומהימנותה:

35. טענות המאשימה ביחס לגרסת המתלוננת, אשר הובאה בפנינו, אמנם, לא מכלי ראשון, אך באמצעות הקלטת וידאו ושמע של החקירה, שהוגשו בדיסק, וכן, באמצעות העדת חוקרת הילדים בבית-המשפט, מבקשות להדגיש, את האוטנטיות שבה נמסרו עיקרי תלונתה, את העקביות שבה נעשה הדבר ואת תיאוריה - הן מילולית והן פיסית, למעשיו של הנאשם. לשיטת המאשימה, יש ליתן אמון מלא ומשקל מירבי לעדות זו, ולבוחנה על רקע גילה הצעיר של הקטינה, ראשוניות תובנותיה, אם בכלל, בעניינים מושא התלונה, היעדר מניע מצידה להפליל הנאשם, ויחסה האוהד והאמפתי כלפיו וכלפי אשתו. המאשימה יחדה טיעוניה, גם למקצועיות חוקרת הילדים ולאופן שבו חקרה את הקטינה, לרבות העימות עם גרסתו המכחישה וההיפותטית של הנאשם, טרם חקירתו, וכל זאת - במטרה להגיע לחקר האמת.

36. חוקרת הילדים, הגב' בן-יצחק, שבפניה שטחה המתלוננת את גרסתה ואת עיקרי תלונתה, ושלה סיפרה על מעשי הנאשם בגופה, הביעה דעתה - הן במסגרת סיכום חקירתה הכתובה, והן בעדותה בפנינו - כי דברי המתלוננת, אמינים הם, וכי יסודם, להנחת דעתה, באירועים שחוותה ושאכן בוצעו בה, על-ידי הנאשם. כפי שצינה חוקרת הילדים, זו התרשמה, שעדות הקטינה בפניה הייתה עקבית, הגיונית, ונטולת מגמתיות להפלת הנאשם. היא הדגישה, עם זאת, כי הגם שתיאור המתלוננת, עוגן במקום ובזמן, וכלל הדגמות רבות מצידה, שימוש בדימויים מעולמה הפנימי, ודינמיקות המוכרות במקרים של פגיעה מינית, כגון: מניפולציות שונות של העושה ואלמנט שמירת הסוד, ניכר, שנוכח גילה הצעיר, לא הבינה הקטינה עד תום את הסיטואציה, ואת משמעות המעשים שתיארה.

לביסוס עמדתה ומסקנותיה, הצביעה חוקרת הילדים (ולא אשוב על הדברים שהובאו בהרחבה בסקירת הראיות), על נקודות אחדות, שהיוו לראייתה, אותות אמת, ושהביאוה למסקנה בדבר אותנטיות הגרסה ומהימנותה. בעשותה-כן, שבה חוקרת הילדים וצינה בפנינו, כי אין זה דבר שבשגרה, ליתן אמון במתלוננת כה צעירה, וכי לסברתה, ילדה שלא אירעו לה הדברים שתיארה, לא יכולה הייתה לספרם ולהדגים בזה האופן. הערכת המהימנות, כפי שצינה בפנינו, נעשתה ביחס לשני אירועים ממוקדים שאליהם התייחסה המתלוננת בעדותה - האירוע במסגרת הקייטנה, והאירוע במסגרת השמרטפות, שבוע טרם הגשת התלונה, ולא ביחס לאירועים נוספים, שנרמז כי ייתכן שאירעו. כפי שצוין, היא עמדה גם על ההבחנות שעשתה הקטינה בין שני המקרים, וראתה בכך חיזוק למהימנות גרסתה.

37. אמנם, הערכתה של חוקרת ילדים בדבר מידת מהימנותו של קטין, אינה מחייבת את בית-המשפט, אך היא בהחלט מהווה כלי נוסף, ומשמעותי, לגיבוש מסקנתו. זאת, כפי שכבר נקבע, לא אחת, בפסיקה: **"ברשות החוקר כלים להערכת מהימנות הקטין יתרים על אלה שבידי בית המשפט. ראשית, החוקר מתרשם התרשמות בלתי אמצעית מהופעת הקטין בפניו. שנית, ברשותו כלים מקצועיים פסיכולוגיים להערכת מהימנותו של הקטין... על אף האמור, התרשמותו של חוקר הילדים היא בלבד, אמנם עתים - ראייה מרכזית; המסקנה הסופית בדבר מהימנות עדותו של קטין מסורה לבית המשפט"** [ע"פ 7832/014 פלוני נ' מדינת ישראל (פסקה ה(2) לפסק-הדין, פורסם במאגרים, מיום 4.05.06).

אקדים ואומר, כי צפייה בדיסק החקירה, כמו-גם, קריאת סיכום התרשמות חוקרת הילדים, ושמיעת עדותה בפנינו - הביאוני לכלל מסקנה, כי אכן, מדובר בעדות מהימנה ועקבית ביסודה, שאינה באה להשחיר פני הנאשם, ואין בה מידה

של הגזמה. נראה, כי הדברים שתיארה הקטינה, ראויים לאמון והם בעלי משקל רב.

בקובעי כן, לא נעלמו מעיני טענות ההגנה, שיובאו להלן, ואשר בחלק מהן מצאתי שיש ממש. ואולם, הגם כך, נחה דעתי, שאין בהן כדי לקעקע ולאין את מהימנות הילדה ד., אלא, לכל היותר, להצביע על נקודות, שבהיעדר חקירה נגדית, במובנה הרגיל, נותרו בגדר תהייה ומכאן - שעל ראיות הסיוע הנדרשות, להיות משמעותיות וכבדות משקל.

38. אסקור, אפוא, את טענות ההגנה המרכזיות ביחס לגרסת המתלוננת, ולקשיים העולים הימנה, ואבחן את מידת השפעתן על מהימנות גרסתה ועל השאלה אם יש בכך גורם מפחית משקל בעדותה.

א. תיאור המתלוננת ביחס לפרטי ה"מסגרת" בשני האירועים, מושא כתב האישום, הינו זהה, וסביר מאוד שזו השאילה פרטים ממקרה אחד למשנהו. ביחס לשניהם, תיארה הקטינה, היאך, כשישבה על הספה, ניגש אליה הנאשם, הרימה מהחזה והושיבה עליו, בזמן שלפחות אחד מאחיה ישב אף הוא בסלון. בשני המקרים, כאחד, תיארה גם, שהנאשם הרים את חולצתה ונגע בבטנה, טרם שהכניס את ידיו אל מתחת למכנסיה ולתחתוניה, ונגע באיבר מינה.

כשהתבקשה חוקרת הילדים להתייחס, בעדותה, לקושי העולה מהדמיון בין שני האירועים, ולאפשרות שמדובר, לכל היותר, באירוע אחד, השיבה, כי ייתכן ומדובר בדפוס פעולה שחזר על עצמו. ואולם, הגב' בן-יצחק הטעימה, שיש לתת הדעת, דווקא לנקודות השוני בין שני האירועים, כפי שתיארה אותן הקטינה. לא אשוב על דבריה, שהובאו לעיל, במסגרת סקירת הראיות, ואזכיר רק, שמדובר בהבחנות שעניינן, בזהות הנוכחים בכל אחד מהמקרים, במסגרת שבעטיה נכחה המתלוננת בבית הנאשם, בנוכחות אשת הנאשם, נ., רק באחד מהם, במשך הזמן שהעריכה המתלוננת את כל אחד מהאירועים, ובמעשי הנאשם בסיומם.

בנקודה זו, איני מקבל את טענות ההגנה, שהועלו בסיכומים, כי הבחנות אלו, שמנתה הקטינה, לאו הבחנות הן, ונראה כי בהסברים שנתנה חוקרת הילדים, יש כדי ליישב הקושי שעליו הצביעה הסנגורית, לדמיון בתיאור פרטי המסגרת. כך או כך, בשים לב להבדלים שציינה המתלוננת בגרסתה, עליהם חזרה אף בפני הוריה, ושעלו מהראיות בכללותן - נראה כי יש ליתן אמון בדבריה ובגרסתה, ולדחות התיזה שמדובר, אם בכלל, במקרה בודד בלבד.

ב. זיהום עדותה של המתלוננת בפני חוקרת הילדים, באמצעות שאלות שהפנה אליה האב, בבוקר החשיפה. דברים אמורים בכך, שלשיטת ההגנה, כתוצאה מתשאול של האב, לעת החשיפה וטרם הגשת התלונה וחקירת הקטינה במרכז ההגנה, "הוכתמה" גרסתה ו"הושתלו" אליה, גם אם לא בכוונת מכוון, עובדות ופרטים, שלא היו בהכרח נכונים, ולא תאמו את מעשי הנאשם לאשורם. לשון אחר - פרטים מסוימים, שעלו מתוך שאלות שהפנה אליה האב, ומתוך השיח ביניהם, אומצו לגרסתה בפני חוקרת הילדים, שלא ביודעין ולא בהכרח, מתוך כוונה לעשות כן. ב"כ הנאשם הציג דוגמאות שונות, להמחשת עוצמת הזיהום, מושא טענתה, כאשר לשיטתה, מהודעות האב, ומההקלטות שנמסרו על-ידו למשטרה, עולה, שטרם הגעתה ליתן גרסה בפני חוקרת הילדים, נחשפה המתלוננת לשאלות ולפרטים, שיכול והשפיעו על דבריה. כך, למשל, וכעולה מעדות האב, קרא זה

לבנו, ובנוכחות המתלוננת, שאל אותו אם היה עד וראה דבר מה, שעשה הנאשם לאחותו, והאח השיב בשלילה. דוגמא שנייה, הנלמדת מהודעת האב, עניינה בהתעניינותו, האם הנאשם הכניס את ידיו לתוך תחתוני המתלוננת, האם הורה לה לא לספר על-כך לאיש, וכן, בקשתו לדעת מה בדיוק אמר לה הנאשם והיכן חפץ שתיגע בו. לפי תיזת ההגנה, אין תמה אפוא, ששעות ספורות אחר-כך, ציינה המתלוננת בפני חוקרת הילדים, שאחיה לא ראה דבר, שהנאשם הכניס את ידיו לתוך תחתוניה, שהורה לה לשמור על הדברים בסוד, ושביקש ממנה לגעת באיבר מינו, אותו כינה "נעים".

בהקשר זה, השמיעה ההגנה ביקורת, גם על אופן חקירת הקטינה בידי חוקרת הילדים, על-כך שלא נעשה ניסיון אמיתי לקבל את הקלטות שיחות האב אתה, טרם מסירת גרסתה בפניה, וכן, שהחקירה במרכז ההגנה, לא התמקדה ולא הורחבה, כלשהו, בשיחת החשיפה ובנאמר במסגרתה, הגם שראוי היה לעשות כן ולברר הדברים כדבעי.

כשנתבקשה חוקרת הילדים להתייחס בעדותה לאפשרות שחקירת הקטינה על-ידי זוהמה, שללה זאת, והביעה דעתה, שלא נגרם זיהום באמצעות שאלות אלה, ואין ניתן לראות בדברי הקטינה, משום אימוץ פרטים או תזה, בהשאלה מאותן שאלות. היא הדגישה, שהקטינה לא הגיעה ו"שפכה הכל" בפניה, אלא, מדובר היה בתהליך, שבו חשפה את הפרטים בצורה מדורגת, בתשובה לשאלות, ותוך שימוש בתיאורים מעולמה הפנימי. היא ביקשה להדגיש, שהליטוף כ"חיה" והנגיעה כ"כדור", הם, בהכרח, דימויים מעולמה של הקטינה, ומחוויה פוזיטיבית שלה, וכי לא סביר שיכלה להמציאם או להשאילם מאחר. כשנשאלה, האם ייתכן שדברי התוכחה והביקורת של האב, כמו גם שאלות ששאל את הילדה, יכול והשפיעו על תשובותיה, השיבה בשלילה, וציינה, שלא ראתה לנכון לחזור ולשאול אותה אודות החשיפה, אלא, ראתה חשיבות בהתרשמות הקטינה ותחושותיה, בעקבות השיחה עם האב, להבדיל מתוכנה.

בהשלמת סיכומיו בפניו, התייחס ב"כ המאשימה לטענת הזיהום, והביע דעתו, כי מדובר בטענה דחוקה ורחוקה.

בנקודה זו, איני רואה עין בעין עם המאשימה.

בחינת טענות ההגנה בסוגיית זיהום גרסת המתלוננת, מעלה אפשרות, מסוימת, שיש להתייחס אליה בזהירות המתבקשת, שהדבר יכול ואירע. מדובר בטענה שראויה הייתה לפחות לבירור, ונראה, כי אמנם, לא קיבלה התייחסות נאותה, במהלך חקירת הקטינה אצל חוקרת הילדים. זאת, על-אף שברור היה, בשעתו, שהחשיפה נעשתה בפני האב, ושזו כללה הקלטות, שלא היה סיפק בידי החוקרת לקבל. למקרא הודעות הורי המתלוננת, והקלטות האב את הקטינה, עולה תחושת חוסר נוחות, על-כך שהדברים לא לובנו ולא נבחנו לעומק בזמן אמת. בהיעדר חקירה נגדית למתלוננת בבית-המשפט, שבמסגרתה יכלו להתלבן נקודה זו, ואחרות, השאלות שהציבה חוקרת הילדים בפני הילדה נותרות הכלי המרכזי לבירור. בהיעדר שאלות במישור הנדון כעת, אנו נותרים עם הקושי.

ואולם, כפי שיובהר מיד - בין אם מדובר בהשפעה בפועל, ובין אם לאו, ברור שאין בכך כדי להעיד, כלשהו, על מגמה להפללת הנאשם או על מוטיבציה לרקום עלילת שווא נגדו. אין מקום, כמובן, למתוח ביקורת, כלשהי, על

האופן שבו התנהל האב לעת החשיפה. שכן, אך טבעי הוא, שהורה או גורם קרוב, שבפניו נחשפים מעשים כמו אלו שבפנינו, יבקש ללבנם וישאל שאלות טרם שיפנה לרשויות. גם אם במקרה הנוכחי היו השאלות מעט מפורטות או פולשניות, ניכר, שהדבר נעשה אך ורק במטרה להתחקות אחר האמת, ומתוך חרדה ודאגה כנים של האב. יוטעם, שגרסתם של המתלוננת ושל הורה, כמו גם זו של הנאשם ובני-משפחתו, אינה מעלה כל בסיס לחשש באשר לאפשרות הפללת הנאשם בזדון. ניכר, שכל הנוגעים בדבר מסכימים, שהיחסים בין המתלוננת ומשפחתה לבין הנאשם ומשפחתו, היו חיוביים ולוו בהערכה הדדית, ולא ניכרו מחלוקות או כעסים ביניהם, לאורך השנים, שיקלו להביא לרקימת עלילה שכזו. עוד עולה מהראיות, שההורים עצמם, התקשו לקבל את האפשרות שהדבר אירע, כנכונה, וכי בכך, כנראה, נעוץ היקף התשאול המקדים של המשפחה. השערות מסוימות, מצד הנאשם, על אפשרות הפללתו, אף לפי שיטתו, נאמרו בחצי פה, ודי ברור, שהוא עצמו אינו מאמין בכך.

בפן האופרטיבי, והגם שההגנה רואה באפשרות שגרסת המתלוננת זוהמה, פגם היורד לשורש העדות, סבורני, כי בנסיבות שלפנינו, נפקותו של הפגם, תשפיע, לכל היותר, במידת מה, על משקל עדות המתלוננת בפני חוקרת הילדים, ועל משקלה של ראיית הסיוע, שתידרש כתוספת לה, ושתצטרך להיות משמעותית ומשכנעת.

ג. הגזמות, אי-דיוקים וסתירות, בתיאור מעשי הנאשם על-ידי המתלוננת. ההגנה טוענת, כי גרסת הקטינה בפני חוקרת הילדים, מלווה במידה לא מועטה של הגזמה, כגון: כשטענה שהמעשים בוצעו בה מאז שהייתה תינוקת, ושהזזת אצבעותיו של הנאשם על איבר מינה, כללה את כל האצבעות, לרבות הזרת. עוד נטען, שהמתלוננת השלימה פרטים, מבלי שנתבקשה לעשות-כן, וגם כאלו, שלא היו אמורים להיות, באותו זמן, בידעתה, כגון: מה עשתה אשת הנאשם נ., שלא הייתה בטווח ראייתה, בעת אחד האירועים, וכן, שאחיה, שנכחו במקום, לא ראו דבר מהמתרחש. ההגנה טענה גם, לחוסר דיוק בדברי המתלוננת, כגון: כשטענה ש., אשת הנאשם, היא שקיבלה את פניה ביום ג' שקדם להגשת התלונה, כשמהראיות עולה, שזו כלל לא הייתה בבית והגיעה רק מאוחר יותר, וכן, כשהחליפה, יותר מפעם אחת, את הסדר שבו נגע בה הנאשם, לשיטתה, בבטן ובאיבר המין. טענה נוספת, עניינה, קיומן של סתירות בין גרסתה של הקטינה, כפי שנמסרה לחוקרת הילדים, לבין הגרסה שנמסרה, אף היא על-ידה, להוריה. בגדרן של אלה, ניתן, למשל, להצביע, לשיטת ההגנה, על סתירה בנוגע לאלמנט שמירת הסוד - המתייחסת לשאלת האב, בבוקר החשיפה, אם הנאשם אמר לקטינה לא לספר על מעשיו, ותשובתה השלילית לכך, בעוד שבפני חוקרת הילדים, השיבה על שאלה זו בחיוב. סתירה נוספת, ניתן לייחס לתגובת הקטינה למעשים - כאשר בפני האב, טענה שלא אמרה לנאשם להפסיק משום שהתביישה, לאמה, סיפרה שביקשה שיפסיק משום שנמאס לה, ולחוקרת הילדים הסבירה, שזה הציק לה ושלא היה לה חשק לשתף עמו פעולה. דוגמאות דומות נוספות, פורטו ונלקחו בחשבון, ואין מקום לחזור עליהן.

אף בהתייחסותה לטענות אלה, לא מצאה חוקרת הילדים ממש. היא שבה ונימקה מסקנותיה שלעיל, והוסיפה, כי אין לגרוע ממשקל עדותה של המתלוננת, או ממהימנותה. לחיזוק מסקנתה זו, ציינה כדוגמא, את העובדה - שמתלוננת שללה החדרת אצבעותיו של הנאשם לתוך איבר מינה, וגרסה, כי יש בכך ללמד, שלא הייתה מידה של הגזמה בעדות, ודאי שלא היה ניסיון להפללת שווא של הנאשם.

לאו דווקא מטעמי חוקרת הילדים, אף אני סבור, כי השינויים בגרסת המתלוננת, עליהם הצביעה ההגנה, ביסודיות

רבה, אינם יורדים לשורש עדותה, ואין בהם להביא, מניה וביה, לפסילת עדותה או לפגיעה משמעותית במשקלה. שלא כעמדתה של המאשימה, ושל חוקרת הילדים, נראה לי, שאכן, ייתכן שפערים, וסתירות מסוימות, בין גרסת המתלוננת בפני הוריה לבין זו שניתנה על ידה אצל חוקרת הילדים, ניתנות להסבר, באמצעות אותו חשש, לזיהום החקירה, על-ידי התשאול המקדים לה. אולם, אף אלמלא כן, והדבר מאפיין תיקים מסוג זה - אין זה חריג, שקורבנות עבירות מין ימסרו גרסה שאינה שלמה, וגם מקום שהעדויות נעדרת חשש מזיהום, אין לצפות ממתלוננת, בוודאי לא כה רכה בשנים, שתדע לשחזר כל פרט, שתדייק בכל נקיבת מועד או בסדר הדברים, כרונולוגית. "הפערים והסתירות" שכאן, אינם שונים, מהותית, איכותית, או כמותית, ממה שנמצא בעדויות דומות, ובמקרים אחרים, כאלה שבהם נמצאה עדות הליבה אמינה ומהימנה מאוד, בסופו של יום.

39. אשר-על-כן, וכפי שצינתי קודם, הגם שישנן נקודות "חולשה" מסוימות בגרסת המתלוננת, הרי, שהמסה הקריטית, של ליבת גרסתה, המתארת את מעשיו המיניים של הנאשם כלפיה - רצופה באותות אמת והיא מהימנה ואמינה בעיניי. יחד עם זאת, וכפי שהזכרתי קודם, נראה שלשם ביסוס סיוע לעדות זו, יהא על המאשימה להציג ראיה מוצקה ומשמעותית, ברוח דרישת "מקבילית הכוחות", בהינתן שעדות המתלוננת הייתה חשופה לחשש זיהום מסוים, ובהתחשב בנקודות "החולשה" הנוספות שאוזכרו לעיל.

גרסת הנאשם - משקל ומהימנות:

40. מנגד גרסת המתלוננת - עומדת, כאמור, גרסתו של הנאשם. למרכיבים שונים בה, אתייחס להלן, לעת העיסוק בקיומו של סיוע, הנלמד גם משקרו, כפי טענת המאשימה. ואולם, בקליפת האגוז, אניח אף כאן, התשתית הנדרשת להכרעה, וייסקרו טענות הצדדים בנוגע לגרסתו, ולמהימנותה.

41. לאורך ההליך כולו - החל מחקירותיו במשטרה, המשך בעדותו בביהמ"ש, וכלה בסיכומים מטעמו, שב הנאשם וטען לחפותו. כפירתו במעשים המיוחסים לו בכתב האישום, הייתה גורפת, ונטען, כי מעולם לא פגע לרעה, במי מילדי המשפחתו או השמרטפות, לרבות המתלוננת.

הצגת גרסתו של הנאשם, מיומה הראשון, לוותה בטענה, כי הוא אינו זוכר, לפרטי פרטים, ועל-כן מתקשה לשחזר בצורה מדויקת, מה היה בשבוע שקדם למעצרו. זאת, בפרט, ביחס למקטע הזמן, של כשעה - מרגע הגעת המתלוננת ואחיה לביתו, ועד לצאתו לעבודה. את הגורם לאותה שכחה, תלה הנאשם, תחילה, בריבוי הטרדות המצויות בחייו, בהמשך - בעייפות ובקשיי הריכוז, נוכח מעצרו, ובשלבים מתקדמים יותר, נטען, כי אותה "שכחה", נגרמה, למעשה, כתוצאה מהטראומה שחווה, בעצם החשדתו במעשים מושא כתב האישום (ויוער, שהנאשם נחקר, בשתי ההזדמנויות, בחשד לבעילת הקטינה, ולא לביצוע מעשים מגונים בה), ומפני ש"בשורה התחתונה", לא נדרש לשינוי כלשהו במועד הרלוונטי, שלא היה חריג או שונה מזמנים אחרים, שבהם היו הקטינים בביתו, הגם אשפוז בתו בבית-החולים באותו היום.

על-אף "בעיות הזיכרון" שלהן טען, ולבקשת החוקרת, העלה הנאשם בדוחק, סברות אחדות, ביחס לאפשרות רקימת עלילה נגדו. עיקרן של אלו, בכך, שאביה של המתלוננת "הכניס" לה דברים לראש, אולי בשל מניע כספי, או כזה, שאין ביכולתו להצביע עליו. גם ביחס לאמירות שונות, שהחוקרת הטיחה בפניו, שאמר, לכאורה, למתלוננת, נתן הנאשם הסברים שונים. כבר בחקירתו הראשונה, ציין, שהאמירה למתלוננת, שאהבה "את זה" כשהייתה קטנה, יכול והתייחסה

לקציצות האדומות של אשתו, אותן אהבה המתלוננת מאז הייתה קטנה, והן אלו, שהוא חימם בעבורה באותו יום שלישי הרלוונטי. בהמשך (ולמעשה, היה זה רק לעת עדותו בפנינו), הציע הנאשם הסבר לאמירה "נעים", שיוחסה לו על ידי-המתלוננת, ולדבריו, זו כוונה להדלקת המזגן על-ידו, ולחימום הסלון, על-מנת שלה ולאחיה יהיה נעים, והם יוכלו לפשוט את המעילים שלבשו. כך או כך, טענת ההגנה היא, שמדובר בהשערות בלבד, אותן העלה הנאשם בבחינת "הלך מחשבה", כאשר נתבקש לעשות-כן, במהלך בירור העובדות והצגת גרסתו.

42. המאשימה, מצידה, רואה בגרסת הנאשם, ניסיון להוליך את המשטרה שולל, ולהכשיל החקירה מלהגיע לחקר האמת. דברים אמורים בכך, שלשיטת התביעה, מדובר בנאשם שגרסתו מבולבלת, מפותלת, ורצופת שקרים, וכל כולה ניסיון להרחיקו מזירת העבירות, ומהאפשרות ששהה עם המתלוננת ביחידות, בסלון הבית, וביצע בה את המעשים המיוחסים לו. התביעה יוצאת חוצץ, גם נגד טענת ההגנה, השזורה, כאמור, כחוט השני בטיעוניה, ולפיה, כתוצאה מהלחץ שבו היה נתון הנאשם, לעת חקירותיו במשטרה, ובשל הזעזוע שחש, למשמע החשדות הכבדים שיוחסו לו, הוא לא זכר את דבר אשפוז בתו, שבוע קודם-לכן, ואת עובדת היותו לבד בבית עם הילדים.

עוד טוענת המאשימה, כי ההסברים שנתן הנאשם ל"בעיות הזיכרון" שלו, ובהם בלבול והיעדר שינה - קלושים ודחוקים, ואין בהם ממש. הוא הדין, גם ביחס להסבריו, נטולי ההיגיון, לשיטתה, בנוגע לאמירות שלו למתלוננת. המאשימה הצביעה גם על היעדר מניע, או מוטיבציה, מצד המתלוננת, להפללת הנאשם, כמחזקים את גרסתה מחד, ומחלישים את זו של הנאשם, מאידך.

43. לאחר שהפכתי בטענות הצדדים, בהגיון ובהיתכנות, הגעתי לכלל מסקנה, שלא ניתן לקבוע שגרסת הנאשם שקרית מיסודה. לא מדובר בהתרשמות פוזיטיבית, לפיה גרסתו מהימנה ונטולת ספקות, ברם, סיפורו והסבריו אינם בלתי אפשריים, ומכל מקום - לא מדובר בשקרים מוכחים שיכולים לשמש סיוע עצמאי לעדות המתלוננת.

מהראיות עולה, שלמשך זמן, לא רב (של כ- 20 דקות לערך), באירוע ה"שמרטפות" המיוחס ליום ג' שקדם להגשת התלונה, ובניגוד לאירוע ה"קייטנה" שהתרחש, על-פי הנטען, חודשים ספורים קודם-לכן, הנאשם היה לבד בבית עם המתלוננת, אחיה, וילדי המשפחתו, שישנו באותה עת. אשתו, נ., יצאה לבקר את בתם הקטנה (שאף שמה מתחיל באות נ.), בבית-החולים, וזאת, לאחר שהרדימה את הפעוטות וטרם הגעת המתלוננת ואחיה לביתה, והיא שבה, לקראת צאתו של הנאשם לעבודה, בסביבות השעה 15:00 בצהריים. בתוך הזמנים, שבין הגעת הקטינה ואחיה, לבין חזרתה של נ. בעלת הגן, לבית, השגיח הנאשם על הילדים, וזאת, כאשר בתו ה"סטודנטית", י., נכחה בבית - אכלה ארוחת צהריים והתארגנה לנסוע לשהות עם אחותה בבית-החולים, ולמעשה - להחליף את האם נ. בהשגחה על הבת.

44. בגרסת הנאשם, שהייתה יציבה ואחידה לאורך חקירותיו ועדותו, לא תוארו הפרטים שלעיל - כלל ועיקר.

גרסתו, שכאמור, לא בהכרח שקרית, תיארה מצב דברים, שבו, אשת הנאשם נמצאת אף היא בבית, והבת הצעירה, נ., אשר בדיעבד, הסתבר שהייתה מאושפזת באותו יום בבית-החולים, תוארה על-ידו, כמי שנכחה אף היא בסלון, וצפתה בטלוויזיה, יחד עם המתלוננת ואחיה הקטן.

הוא עצמו, כך לפי הגרסה שמסר כבר בחקירה הראשונה - ישב על הספה, שיחק בשערה של המתלוננת, עשה לה "קוקו", והסיר את משקפיה בצחוק, כשהייתה ישובה, לדבריו, על השטיח. הוא השיב לחוקרת, שפעולות אלה, נעשו ביוזמתו, ומבלי שד. ביקשה אותו לעשות. בשלב מסוים, כשקמה על רגליה וביקשה לאכול, וטרם שפנה הנאשם לחמם עבורה את האוכל, חיבק אותה וליטף את בטנה, מעל הבגדים, תוך שאמר לה, בצחוק, שהיא "דובה", ושיש לה "רזרבות" בבטן. אם לא די בכך, הרי, שלשאלת החוקרת, האם נהג לחבק ולנשק את כל הילדים, השיב הנאשם, מיוזמתו, ובצורה ספונטנית: **"לא מה פתאום, רק את ד. (המתלוננת) אני נותן לה כאפות, בצחוק כזה, היא יש לה חדודים ואני אוהב בנות שמנמנות"**. בהמשך, הוסיף, שהוא אוהב **"להתעלל"**, בצחוק, ב"חדודים" (אותם פירש בעדותו בפניו, כ"לחיים") של המתלוננת, והדגים, כיצד ליטף אותה בבטן, מעל החולצה, כשביקשה לאכול. כבר אז, ייחס בפני החוקרת, את האמירה "אהבת את זה כשהיית קטנה", לקציצות האדמות שבישלה אשתו לילדים באותו היום.

שלא כעמדת המאשימה, איני סבור, שהמסקנה היא שמדובר בחשוד, שמנסה להרחיק עצמו מ"זירת העבירה", ומסיטואציה, של אינטראקציה פסולה עם המתלוננת. נימוקיו יכולים להסביר את מעשיו, גם בהנחה שהוא מאמין, שמדובר במעשים תמימים ונעדרי זיקה פלילית, וההסבר, אף שאולי לא מאוד מרשים ומשכנע - אינו בלתי מתקבל על הדעת.

בחקירתו השנייה של הנאשם, התמקדה החוקרת בלוחות הזמנים, ובשאלה מי נכח בבית באותו יום ג', שקדם להגשת התלונה. תחילה, פירט הנאשם את רשימת הנוכחים, שמנה בחקירתו הראשונה, ושכללה את אשתו ואת בתו נ., הצעירה מבין השלוש. ואולם, לאחר שהחוקרת הסבה את תשומת ליבו, בין היתר, באמצעות "יומן שנה" שהיה מונח על שולחנה, שאשתו והבת נ. לא היו בבית, מפני שזו השנייה הייתה מאושפזת באותו יום בבית-החולים, השיב לה הנאשם, שהוא אינו זוכר מה היה בדיוק באותו היום ומתי היה האשפוז, אך, בכל מקרה, אם אמנם, הן לא היו בבית, בהכרח הייתה שם הבת הגדולה יותר, י. זאת, הסביר הנאשם, בכך, שכל ילדי המשפחתון עוד היו בבית, והוא היה צריך לצאת לעבודה זמן לא רב אחר-כך. החוקרת הטיחה בפניו, שהבת י., שטען, כ"ברירת מחדל", שהייתה בבית, יצאה להחליף את נ., אשתו, בבית-החולים, ולתת לה את הרכב, ולכן, יוצא, שהוא היה לבד עם הילדים. למשמע הדברים הללו, אישר הנאשם הימצאותו לבד עם הילדים, וציין, שהיה זה, אם בכלל (מפני, שלשיטתו כלל לא זכר זאת), למשך רבע שעה לכל היותר. לשאלת החוקרת, בדבר הסתירה בין גרסאותיו - בחקירה הקודמת ובזו השנייה, השיב, שייתכן והתבלבל בין הבנות י. ל-נ., וציין, שאין לו כוונה לשקר והוא דובר אמת.

בעדותו בפניו, לא שב הנאשם על הגרסה שסיפק בחקירותיו במשטרה. הוא דבק בכך, שביום שלישי שקדם למעצרו, אשתו הייתה בבית-החולים אצל בתם הקטנה, המתלוננת ואחיה הגיעו וישבו בסלון, ובתו ה"אמצעית", י., הייתה בבית, ישיבה לאכול ויצאה להחליף את אשתו בבית-החולים, בסביבות בשעה 14:30-14:45. הוא שב וסיפר, שלבקשת המתלוננת, חימם עבורה את האוכל, וכשאשתו נ. הגיעה, היא הגישה לילדים לאכול, והוא יצא לעבודה. אף בפניו, אישר הנאשם, שנהג לחבק ולנשק את המתלוננת, כמו את כל יתר הילדים, בנוכחות הוריה. לדבריו, הוא לא הרים אותה מאז הייתה בת 3, והדבר אף לא ניתן להיעשות, נוכח משקלה. עוד אישר הנאשם, שבמועד הרלוונטי, כשביקשה המתלוננת לאכול, הוא נגע לה בבטן, מעל החולצה, כדי להדגים בפניה שיש לה "רזרבות", ושהיא יכולה להמתין כמה דקות עד שאשתו תגיע ותגיש לה את האוכל.

כשנשאל אודות האמירות, שייחסה לו המתלוננת, בגרסתה, השיב הנאשם והסביר אף לנו, שייתכן והמילים "אהבת את

זה כשהיית קטנה", נאמרו על-ידו ביחס לקציצות האדומות של אשתו, והוסיף, שהמילה "נעים" שאותה, ציטטה המתלוננת, לכאורה, מפיו, אינה בעלת משמעות מינית, אלא, ייתכן ואמר אותה בהקשר המזגן שהדליק לילדים, על מנת שיהיה לה נעים, והם יוכלו להסיר המעילים שלבשו. בסיום עדותו, שב הנאשם ואישר באזנו, שנהג לנשק את המתלוננת בראשה, לחבקה בנוכחות הוריה, ולתת לה "כאפות" על הלחיים. אשר לאפשרות שהושיב את המתלוננת על ברכיו, השיב הנאשם, שנהג לעשות-כן, כשהייתה קטנה, בת 3 לערך, כפי שעושה ליתר ילדי המשפחתו.

45. מסקירה זו של דברי הנאשם, בפני חוקרות המשטרה, ובפנינו אנו, המאירה את הלך תשובותיו, ואת אופן מתן גרסתו, נראה, כי אף לו מצופה היה, שייטיב לזכור פרט חריג וייחודי כאשפוז הבת, שאירע אך שבוע טרם חקירתו הראשונה, בצורה חיה ומוחשית יותר, אין בפנינו ראיה לכך, שמדובר בגרסה שקרית, או כי הנאשם ניסה להתחמק, באמצעות התרחקות פיסית או אחרת, מזירת האירועים, כפי טענת המאשימה. סבורני, אם-כן, כי אין בפנינו גרסה שקרית במובהק, גם אם ייתכן ומדובר בכך, שנפלו אי-דיוקים והושמטו עובדות, מגרסתו של הנאשם, כפי שנמסרה, בסופו של יום. העדות - אינה מרשימה ומשכנעת במיוחד, אך מנגד - אינה שקרית ומתחמקת על פניה ובוודאות.

הנאשם העלה, כאמור, השערות שונות, ביחס למניע אפשרי לרקימת עלילה נגדו. בין ההסברים, מנה הנאשם אפשרות, שאביה של הקטינה "הכניס לה דברים לראש", שבשל חוב כספי נולדה העלילה, או שמא, נעשה הדבר כתוצאה מ"פנטזיה" של המתלוננת. ואולם, בד בבד, ובאותה נשימה ממש, טען הנאשם, שהוא אינו מכיר את המתלוננת כילדה שקרנית, וכן, שההורים אנשים הגונים וטובים, ומוקשה בעיניו שיטפלו עליו רעה, לא-כל-שכן, בשל עילה כספית. בסיכומים מטעמו, נראה גם, שהנאשם אף זנח טענות אלה, כבסיס לעלילה נגדו. ודוק. גם אם אין מוטלת חובה על נאשם, להציג בגרסתו מניע אפשרי להפללתו, הרי, שלו ישנה כזו בנמצא - יכולה היא להוות חיזוק להגנת הנאשם, ולהשפיע על אמינות הגנתו. היעדר ראיה כזו בענייננו - אינו משמעותי בהערכת עדותו.

46. בטרם שאפנה לניתוח השלב השני, שעניינו בחינת ראיות הסיוע, אסכם את הפרק הראשון, שבו נסקרו גרסאות המתלוננת והנאשם, זו מול זו.

בעוד שגרסת המתלוננת נמצאה מהימנה ובעלת משקל, אך גם כזו ש"סובלת" מפגמים מסוימים, המשפיעים על איכות דרישת הסיוע הנחוץ לה, הרי, שגרסת הנאשם, אף כי לא הותרה רושם שלילי מובהק, אינה נעדרת תהיות, ואינה כזו שמעוררת אמון מלא. ברם - גרסתו אפשרית, והסבריו לבעיות שהוצפו בה, אינם מופרכים, על פניהם.

ואולם, כאמור, בכך לא די. ייחוס מהימנות ומשקל רב למתלוננת, בהינתן שעדותה היא חקירת ילדים - אינו סוף פסוק, ואף אם גרסת הנאשם נמצאה "ניטרלית" ואינה משכנעת בחפותו.

נפנה, אם-כן, לבחון את ראיות הסיוע, שהמאשימה טוענת להתקיימותן, ואשר על בסיסן יש, לשיטתה, להרשיע הנאשם בדין, משהן מתווספות לעדות הליבה של המתלוננת.

שאלת קיומו של סיוע עצמאי וחיצוני לעדות הקטינה בפני חוקרת הילדים:

47. מהאמור עד כה, ופועל יוצא מ"מקבילית הכוחות", שהפסיקה מנחה אותנו ליישם במצב ראייתי כמו זה שלפנינו - הרי, שעל ראיית הסיוע, הנדרשת בעניינינו, להיות מהותית ומשמעותית, ואין די בראיית סיוע שעצמתה דלה יותר.

בעוד שהמאשימה הצביעה על שתי ראיות סיוע מרכזיות - מצבה הנפשי של המתלוננת ושקרי הנאשם, ככאלו שהתקיימות, ולו של אחת מהן, עשויה להוביל להרשעת הנאשם, סבורה ההגנה, כי התיק הנוכחי נעדר ראיית סיוע, ולפיכך, יש להורות על זיכוי של הנאשם, ולו מחמת הספק. כל זאת - כפי שיפורט מיד.

האם יש לראות במצבה הנפשי של המתלוננת משום סיוע:

48. אחת מטענות המאשימה, לקיומו של סיוע לעדות הקטינה, מתרכזת במצבה הנפשי והרגשי של המתלוננת, לעת חשיפת מעשי הפגיעה בה, עובר לחשיפתם, ובסמוך לאחר-מכן.

הלכה פסוקה היא, כי "מצבה הנפשי של המתלוננת עשוי לשמש סיוע לעדות שניתנה בפני חוקר הילדים והתקבלה כראיה במשפט בהתאם לסעיף 9 לחוק הגנת ילדים" (ע"פ 7508/10 פלוני נ' מדינת-ישראל, סעיף 21(א) לפסק דינו של כב' השופט צ' זילברטל, פורסם במאגרים, מיום 27.08.12), וכן ש"ככלל, יעיד על מצבה הנפשי של המתלוננת אדם שהבחין בגילוי החיצוני של הזעזוע" (ע"פ 5382/95 פלוני נ' מדינת ישראל, פורסם במאגרים, מיום 10.10.96). בשורה ארוכה של פסקי-דין, הוסבר הרציונל העומד בבסיס קביעה זו, ולפיו - משמצבו הנפשי של קרבן עבירה מין, אינו נתון לשליטתו, הרי, שבמצב דברים שבו הוא נדרש להתייחס לאירוע, לדבר עליו ולהעלותו מחדש בתודעתו, יש לייחס חשיבות לתגובותיו בנקודת זמן זו, שיש בכוחן, לעתים, לשמש חיזוק, ואף סיוע, לגרסה המרשיעה, והכל בתנאי, שמדובר במצב רגשי ניכר ומשמעותי.

49. בעניינינו, חשפה המתלוננת את סגור ליבה, וסיפרה על מעשי הנאשם, בהתאם לגרסתה, לפחות בשתי הזדמנויות, ולשני גורמים עצמאיים וחיצוניים לעדותה.

האחד - הינו אביה, שלו סיפרה את הדברים בבוקר יום ג', 18.12.18, כאשר ארגן אותה ליציאה מהבית, ביום, שבמחציתו השנייה, הייתה אמורה לשהות בבית הנאשם. זאת, אין חולק - שבוע לאחר האירוע השני, מושא כתב האישום, וכ- 4 חודשים, לאחר האירוע הראשון. השני - הינה מורתה של המתלוננת בבית-הספר, הגב' לירן פאר, שבפניה חשפה המתלוננת את קורותיה, בבוקר יום ו', 21.12.18. מהודעת הגב' פאר, כמו גם מעדותה בפנינו, נמצאו למדים, שלחשיפת המתלוננת בפניה, קדמו 2 אירועים, שבהם התפרצה המתלוננת בבכי שונה וחרגי, בכיתה, לאחר שבת אחרת נגעה במחברתה. לדברי המורה, לאחר אותו אירוע שני, לקחה את המתלוננת לשיחה בחדר המורים, ושם חשפה הקטינה בפניה, את דבר הפגיעה בה. בתוך שבין שתי החשיפות הללו - שיתפה המתלוננת בגרסתה, הן את חוקרת הילדים והן את אמה.

כשנשאלו הורי המתלוננת, במשטרה, האם הבחינו בהתנהגות חריגה מצד הקטינה, במועדים הרלוונטיים לאירועים הנטענים על-ידה, השיבו (וליתר דיוק - האב העלה רשמיו ראשון, והאם חזרה על הדברים בהודעה שמסרה, מאוחר יותר), שמזה כשנה, מתנהגת המתלוננת בצורה חריגה. הם פירטו, שהיא מפגינה "חיבה יתרה", ומוגזמת, כלפי אחיה, שבאה לידי ביטוי, בנשיקות ובחיבוקים, ושיתפו במקרה, שבו, התיישבה הקטינה על חבר של האח, ולא הרפתה אחיזתה

ממנו, עד להתערבות האם. בעוד שהאב ייחס את השינוי בהתנהגות המתלוננת, למעשי הנאשם, ציינה האם, כי היא אינה יודעת אם הדברים קשורים זה בזה, וכי ייתכן שמדובר, בכלל, בתהליך התבגרות של הילדה, אך כיוון שהדברים עלו בראשה, בגדר אפשרות, מצאה לציין בפני החוקרת. המורה מצידה, הצביעה על יום 19.12.18, כמועד שבו חשה, לראשונה, בשינוי בהתנהגות הקטינה (יום לאחר החשיפה בפני האב, הגשת התלונה וחקירת הקטינה בפני חוקרת הילדים), וזו באה לידי ביטוי בהתפרצות בכי מוגזמת, ולא פרופורציונאלית, מצד הקטינה, בתגובה לאירוע שהחל בנגיעה תמימה ושולית במחברתה.

צפייה בעדות המתלוננת בפני חוקרת הילדים, וכן קריאת הודעותיהם של הנוגעים בדבר, ושמיעת עדות חלקם בפנינו, מלמדת, כי החשיפה, בפני הגורמים החיצוניים השונים, לרבות בפני חוקרת הילדים, לא לוותה בקושי חריג, בכי או מצב נפשי שונה מגדר הרגיל. לכך - מסכימה גם המאשימה בטיעוניה. היחידה שהצביעה על מצב נפשי חריג של הקטינה, לעת החשיפה בפניה, הייתה הגב' פאר, אשר לדבריה, עת חשפה בפניה המתלוננת את הדברים, בכתה הקטינה "בכי קולני עם דמעות", למשך 2-3 דקות, אולם תוך כדי דיבור, היא נרגעה והפסיקה לבכות. הודעת אשת הנאשם, הגב' נ.ז., מתייחסת למצבה הנפשי של המתלוננת, משזו פגשה בה, ממש בסמוך לאחר ביצוע המעשים המיוחסים לנאשם, באירוע השני - 18.12.18, בשעות הצהריים. לגרסתה, באותו היום, כאשר שבה מבית-החולים, ופגשה במתלוננת, זו קפצה עליה וחיבקה אותה, כפי שהייתה רגילה לעשות, ולא ניכר בהתנהגותה כל שינוי או מצב נפשי חריג. הגם הזהירות שבה יש להתייחס לעדות מי שמקורבת לנאשם, וחפצה בזיכוי, ברי, לפחות, שהעדות אינה מאששת מצב נפשי והתנהגותי חריג מצד המתלוננת לאותה עת.

50. המאשימה טוענת, כי חשיפת האירועים במקרה שלפנינו, בפני האב, יש לראותה כעין "קריאת הצלה" של הקטינה, להפסקת מעשי הנאשם בה. לשיטתה, ראיית הסיוע נלמדת, פרט לחשיפה בפני האב, וביתר שאת, אף מעדות מורתה של המתלוננת בבית-הספר, שבפניה חשפה ד. את המעשים, בצורה "דרמטית", כאמור, ימים ספורים לאחר החשיפה בפני האב, וכן, נלמד מצבה הנפשי, מתוך שינויים בהתנהגותה - עובר לחשיפה ובעקבותיה. כל אלה, יש בהם, לשיטת התביעה, כדי לבסס ראייה ברורה וחד-משמעית - לסערת הנפש והטלטלה, שבהם הייתה הקטינה נתונה, בסמוך לחשיפה, וכתוצאה ממעשי הנאשם - העולה כדי סיוע לעדותה.

ההגנה, כאמור, אווזת בדעה, שהמאשימה לא הציגה כל ראיה, שיש בה להצביע על מצב נפשי חריג של המתלוננת, לעת החשיפה או בסמוך לכך. בסיכומיה, הציגה ב"כ הנאשם תיזה, שלפיה, בשל חשיבותם של המחברות לקטינה, הנגיעה בהן על-ידי ילדה אחרת, היא שהביאה לבכי בכיתה, ואין לכך כל קשר למעשי הנאשם, הנטענים על-ידה.

אף כי התיזה הנ"ל, שהועלתה על-ידי ההגנה, דחוקה, מצאתי, כי בטענתה, העוסקת במצבה הנפשי של הקטינה, ובהיעדרה של ראיית סיוע מוצקה בעניינינו - יש ממש. גם אם נאמר, שהיה שינוי התנהגותי, מסוים, אצל הקטינה, במישור זה, בימים שלאחר החשיפה בפני האב - בכיתה ובעת החשיפה בפני מורתה, עדיין, אין מדובר במצב ייחודי, חריג מאוד, ואקוטי בהתנהגות המתלוננת. במעמד החשיפה בפני האב - אין אינדיקציה למצב נפשי חריג בכלל, ואילו בכל האמור בהתנהלות המאוחרת יותר - זו באה לאחר חקירת המתלוננת אצל חוקרת הילדים ובדיקתה על-ידי רופא, וכמובן - לאחר השיחות עם האב, ואין לשלול שתגובת הילדה, שיקפה דווקא את החוויות הללו ואת הטלטלה שכרוכה בהן. אין בהתנהלות המתלוננת ובמצבה הנפשי, בנקודות זמן אלה כדי לגבש ראיית סיוע עוצמתית ומשמעותית בעניינינו.

נפנה, אפוא, לגרסת הנאשם, ולשאלה - האם יש בה שקרים העולים כדי סיוע, כפי טענת המאשימה. נזכיר, שגרסתו, בכללותה, לא נמצאה שקרית, אך גם לא כזו, שהאמון שיש ליתן בה - גבוה במיוחד.

האם ישנו סיוע בדמות שקרי נאשם:

51. המאשימה רואה בשקרי הנאשם, ה"בוטים במיוחד", כלשונה, משום ראיית סיוע.

הלכה פסוקה היא, כי אין די בעדות בלתי-אמינה של נאשם, כדי להוות סיוע, "אולם, אם שקרי הנאשם לובשים צורת הכחשה של עובדות מוגדרות, שקיומן מוכח על-ידי ראיות אחרות, או מתבטאים באמצאה כוזבת של מערכת נתונים, ואלו מצביעים על רגש אשמה ועל רצון להרחיק עצמו מן העבירה, אין סיבה, מדוע לא יראו בשקרים פוזיטיביים כמתואר את הסיוע הנדרש; זאת, כמובן, בתנאי שהשקר האמור מוכח על-ידי הודאתו של הנאשם או על-ידי ראיות בלתי תלויות ולא עולה רק מטענותיו של המתלונן" (ע"פ 814/81 סלאמה ראזק אל שבאב נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(2) 826, 832, מיום 28.06.82). עוד קובעת ההלכה, כי שקריו של נאשם, וסתירות בגרסאותיו, יכולים להביא לדחיית גרסתו ולחיזוק ראיות התביעה נגדו. התייחס לכך כב' השופט א' שהם, בע"פ 2686/15 מדינת ישראל נ' אריאל ברק בנטו (מיום 5.03.17, פורסם באתרים), בפסקה 58: "כידוע, בתנאים מסוימים, שקריו של נאשם עשויים לשמש כראיית חיזוק ואף כסיוע לגרסה המפלילה. זאת, כאשר מדובר בשקר בעניין מהותי; אשר מוכח בראיה או בעדות עצמאית; השקר ברור וחד משמעי; והוא מכוון להכשיל את החקירה ולהטעות את בית המשפט; ותנאי נוסף הוא כי השקר קשור לעבירה עליה נסב המשפט ואינו נובע מעילה שאינה רלבנטית לצורך בירור האשמה (ע"פ 161/72 סרסור נ' מדינת ישראל, פ"ד כח(2) 203 (1974); דנ"פ 4342/97 אל עביד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (28.4.1998); ע"פ 8754/13 סעדה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.1.2015)). כפי שצינתי, בהקשר זה, בע"פ 3731/12 סוילם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (11.11.2014), "שקרי הנאשם בחקירה אינם יכולים להחליף את התשתית הראייתית הנדרשת לצורך הרשעה, אך ניתן לייחס להם משקל עצמאי, כראיה המחזקת את ראיות התביעה [...] כוחם הראייתי של השקרים מותנה בהיעדרו של הסבר סביר, שניתן על-ידי הנאשם לאותם שקרים (שם, בפסקה 75)".

52. יוצא, אפוא, שהתנאי, שבלתו אין, להכרה בשקרי נאשם כסיוע, הינו - היעדרו של הסבר סביר, שניתן על-ידי הנאשם לשקרים המיוחסים לו. נבחן, אם-כן, את השקרים הנטענים על-ידי המאשימה, לביסוס הסיוע, ואת טענות ההגנה ביחס אליהם. זאת, מעבר למה, שכאמור, כבר נדון בפרק העוסק במהימנות גרסת הנאשם.

א. התחמקויות הנאשם, בגרסתו, בניסיון ליצור הרושם, שכל העת היה אתו מבוגר נוסף בבית, תוך שלילת אפשרות, שהיה לבד עם המתלוננת בסלון. ההגנה טוענת, כי טענתו זו של הנאשם, ולפיה, בשום שלב, לא שהה ביחידות עם המתלוננת, בחדר או בסלון, התבררה כנכונה, וממילא - אין ניתן לומר שמדובר בשקר.

נראה, כי יש טעם בהסברי ההגנה, ביחס ל"שקר" הנטען במישור זה. שכן, כאמור, אף בגרסת הקטינה עצמה, אין טענה, שהנאשם היה בקרבתה, ללא אדם נוסף, אחד לפחות. מהראיות עולה, ועל-כך אין חולק - כי בעת ביצוע המעשים המיוחסים לנאשם, לפחות אחד מאחיה היה נוכח בסלון, ובמקרה אחד, אף אשת הנאשם הייתה בבית. ייתכן, וכוונת המאשימה בייחוס ה"שקר" לנאשם, הייתה לנוכחות מבוגר בבית, בכלל, ולטענתו, שלא השיג לבדו על

הילדים - בין שמדובר בילדי המשפחתון ובין בילדי השמרטפות. ואולם, נראה, כי גם בטענה זו, אין ניתן לייחס לנאשם שקר, באשר, בעדותו בפנינו (ואף קודם לכן, בחקירתו השנייה), אישר היתכנות סיטואציה כזו, ואף תחם אותה בזמן משוער.

ב. תיאור הנאשם את אשתו ובתו הצעירה, כמי שנכחו בבית במועד האירוע שני, שיוחס ליום שלישי שקדם לחקירתו, מלמד על ניסיונו להרחיק עצמו מהסיטואציה, ומהראיות נגדו. טענה זו של המאשימה, נותחה, ואף הוכרעה, לעיל, ביחס למהימנות גרסת הנאשם. איני מוצא לשוב ולפרט השתלשלות הגרסה, והכרת הנאשם בכך, שבאותו היום, אשתו ובתו נ. לא נכחו בבית, אלא את המסקנה שאליה הגעתי, ולפיה - אפשר מאוד שמדובר, אכן, בכשל בזיכרון הנאשם, את אירועי אותו היום, בדגש על אשפוז הבת. הנאשם נתן הסבר, השולל ניסיון הרחקתו מאינטראקציה עם הקטינה, משלשיטתו, שיחק בשיערה של המתלוננת, חיבק אותה ואף ליטף את בטנה מעל לבגדים. הוא אישר את האינטראקציה עצמה. להגנה יש הסברים נוספים, ואפשריים, להיתכנות בעיית הזיכרון, ולשלילת האפשרות שמדובר בשקר מכוון של הנאשם. הסברים אלה - סבירים ואינם מופרכים.

לשיטת ההגנה, לו רצה הנאשם להרחיק עצמו ממקום האירוע ומהאפשרות שביצע המעשים, כפי גרסתה של המתלוננת, לא היה מרחיב הדיבור על אשתו ועל בתו הצעירה, ואף מציע שיחקרו אותן, כאשר הסתבר, בדיעבד, שהן היו בבית-החולים, אלא, היה מזכיר את נוכחות בתו י. בבית, בצהרי היום, ואת הישיבה אתה בפינת האוכל. לא בכדי, כינתה ההגנה את הבת י.ז, "אליבי" של הנאשם. הדעת נותנת, כי אכן, לו זכר הנאשם את היום הרלוונטי ואת עובדת היות בתו הצעירה נ. מאושפזת, כי אז, היה מזכיר, למן חקירתו ראשונה, את הבת י. ואת שהייתה אתה בבית. בהזדמנות זו, יכול היה הנאשם להרחיק עצמו מן הסלון, שהוא בבחינת "זירת האירוע", ולספר, שישב עם הבת בפינת האוכל, כפי גרסתה. עצם העמידה על גרסתו, שנכח בסלון, וקיים אינטראקציה עמה, גם אם שונה מתיאור המתלוננת, יש בה כדי ליצור אמון מסוים בדבריו, ולכל הפחות - לשלול ניסיון שלו לשקר, ברכיב זה.

ג. טענת הנאשם שלא נהג להרים את המתלוננת, ושלילת האפשרות שהרימה מהחזה. בנקודה זו, טענה המאשימה, כי ה"הוכחה" לכך שהנאשם שיקר בעדותו, מצויה בעדות אחיה, אשר סיפר בפני חוקר ילדים, שהנאשם נהג להרים את אחותו, ד. מהחזה, הגם שלא נקב בזמן או מקום, ספציפיים, בהם עשה כן. נזכיר, שהמאשימה עתרה להעיד את חוקר הילדים גלעד ברק, אשר חקר את האח ל.מ., וזאת חלף הבאת הקטין לעדות. הבקשה נדחתה, והתביעה ויתרה על העדת הקטין בבית-המשפט. ההגנה טוענת, שבשום שלב, לא שלל הנאשם אפשרות שהרים את המתלוננת, ואולם, לגרסתו, לא עשה כן מהחזה.

העלאת טענת השקר בהקשר זה - מוקשית בעיני. שכן, כפי שטוענת ההגנה, ובצדק, לו חפצה המאשימה להעיד הקטין, ובאמצעותו "להוכיח" השקר - כי אז פתוחה הייתה בפניה הדרך לעשות כן. משוויתרה על זכותה זו, והחליטה, משיקוליה, שלא להעיד הקטין, אין היא יכולה לעתור לעשות שימוש בדברים שאמר, וזאת, כאשר, עדותו כלל לא הוגשה כראיה במשפט. בנקודה זו, צודקת ההגנה, בכך, שאי-הבאת עד זה להעיד - יכול ואף צריכה לפעול לטובתו של הנאשם, ולכל הפחות - אין בכך כדי לסבכו או להעיד כי שיקר, כלשהו.

ד. יומן העבודה של הנאשם, ת/10, שהוגש על-ידי המאשימה, מלמד, כי שעת קבלת האוטובוס, ותחילת עבודתו של הנאשם בקו, הייתה, לכל המוקדם, 16:00, ומשכך - יש לראות בגרסתו, שיצא מהבית בשעה 15:00 -

בבחינת שקר. ניסיון זה של התביעה, להבנות מדו"ח עבודתו של הנאשם, אינו משכנע. הנאשם העיד בפנינו על הדו"ח הנ"ל, המתייחס למועדים אקראיים בתקופה המיוחסת לביצוע המעשים על-ידו - 12-16.08.18, וכן, 20.11.18, 27.11.18 ו- 11.12.18. במרביתם, ובהתאם לאמור בדו"ח, קיבל את האוטובוס בשעה 16:40 ועבד עד לשעה 01:20 לפנות בוקר. גרסתו, שלפיה, נהג להגיע אל התחנה מבעוד מועד, לשתות קפה עם חברים ולעבור על סידור העבודה - מתיישבת עם השעה שבה יצא את ביתו, והגיונית היא. משמע - אף בנקודה זו אין לראות משום שקר.

כפי שראינו, הנאשם סיפק הסברים, טובים יותר או פחות, לכל אחת מטענות המאשימה. ההסברים אינם מופרכים. המסקנה העולה מכך, היא, כי משאין בידינו ראיה אובייקטיבית המפריכה, או הסותרת, את דבריו - לא ניתן לקבוע, בצורה פוזיטיבית, כי מדובר בשקר, ובוודאי לא בכזה העולה כדי סיוע לעדות הקטינה. הסבריו של הנאשם, אף אם אינם חפים מספקות, נמצאו הגיוניים, ומבלי לטעת מסמרות במידת האמון שיש ליתן בהם - ברי, כי אין די בכך, לבסס סיוע עצמאי.

53. בהיעדר עוצמה ומשקל מספיק, למי מראיות הסיוע שהוצגו על-ידי המאשימה, ואף במשקלן המצטבר - אין לראות דרישת הסיוע כמי שהתמלאה, במידה הנדרשת.

לאור האמור - אף אם גרסת המתלוננת, מהימנה ובעלת משקל רב, ואף בהינתן, כי זו לא נפגמה משמעותית, באמצעות זיהום אפשרי, עדיין - דרישת הסיוע שרירה וקיימת. בהיעדר סיוע, אין ניתן להרשיע הנאשם, תהא ההתרשמות מהעדות הניצבת בפנינו, אשר תהא. בהיעדר סיוע, התוצאה המתחייבת, לפיכך, היא זיכוי הנאשם מחמת הספק.

54. בשולי הדברים אציין, כי הצדדים נחלקו גם בעניין סעיף החיקוק הרלוונטי, שיש לייחס למעשי הנאשם, ולשאלה אם יש להחיל עליו את הנסיבה המחמירה הקבועה בחוק, למי שביצע מעשה מגונה, בקטין שהיה תחת השגחתו. המאשימה, מצידה, ייחדה פרק נפרד, ורחב היקף, בסיכומיה, למידת אחריותו של הנאשם על הקטינה, ולהיותו בבחינת "אחראי על קטין חסר ישע". ההגנה לא הרחיבה התייחסותה במישור זה.

ואולם, בהינתן המסקנה אליה הגעתי לעיל, ביחס להיעדר סיוע לעדות הקטינה בפני חוקרת הילדים, נראה, כי הדיון בשאלה זו נותר תיאורטי בלבד, ומשכך - איני מוצא צורך להידרש לכך כעת.

סוף דבר:

55. סיכומי של דבר, אציע לחברי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מן העבירות המיוחסות לו.

אדגיש, כי אין בכך כדי לקבוע, שהמתלוננת לא דיברה אמת בעדותה, או, כי לא היו דברים מעולם, אולם נוכח היעדר סיוע, במידה ובמשקל הנדרשים במשפט הפלילי - אין ניתן לקבוע, ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט הפלילי, כי הנאשם ביצע, מעל לספק סביר, את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום. התוצאה במקרה זה - מתחייבת מהדיון.

אריאל ואגו, סגן
הנשיאה
אב"ד

השופט א. אינפלד:

אני מסכים עם חברי, כב' השופט ואגו, סגן הנשיאה, לעניין התוצאה. אשמתו של הנאשם לא הוכחה במידה מספקת כדי לחייב את הרשעתו בדין. אני מסכים גם עם עיקר הנמקתו הבהירה והקולעת של חברי. העיון בראיות כמכלול מביא למסקנה המתקרבת למסקנה המרשיעה שמבקשת המאשימה. לטעמי, הקרבה רבה עוד יותר מהמשתמע מהניתוח של חברי, בצעד אחד נוסף. אם כי, אף לשיטתי, אין הראיות מוליכות אותנו את מלוא כבדת הדרך, ואין להרשיע הנאשם, בהעדר סיוע כנדרש. יודגש שאין מדובר אך בזיכוי "טכני" בשל העדר סיוע. שכן, למרות שהראיות נגד הנאשם כבדות משקל, בהעדר סיוע אין הן מחייבות את אותה מסקנה חד משמעית, אותה קרבה לוודאות, שאנו מכנים "מעבר לספק סביר".

לאחר שחברי פרש באופן בהיר את הראיות שהוצגו, הסביר את טיעוני הצדדים וניתח את הראיות כמכלול, אוכל להרשות לעצמי להצטרף כמעט לכל דבריו, ולהעיר רק לגבי אותה סוגיה, שאותה אני רואה מעט אחרת.

עם זאת, יוקדם ויובהר שאני מסכים עם חברי כי הצפייה בעדות המתלוננת עושה רושם מהימן עד מאוד. הרושם החזק עולה מאופן סיפור הדברים, ההדגמות האינטואיטיביות, רגעי המבוכה, ההקשרים הברורים של הסיפור המרכזי (לרבות הקישור לזמן יציאת אשת הנאשם לבית החולים, המאומת אובייקטיבית), העדר רגש שלילי כלפי הפוגע לכאורה, התשובות לקושיות החוקרת, וכל יתר השיקולים שמנתה החוקרת ומנה חברי.

למעשה, הקשיים המעטים שנמצאו בעדות הם אכן מסוג הקשיים שאנו מוצאים תדיר בעדות נפגעי טראומה, במיוחד טראומה מינית. כל שכן שצפויים קשיים מסוימים בעדות של ילדה קטנה. לכאורה ניתן היה לומר, שאין באלה כדי לגרום מהמסקנה הקשה המתחייבת מעדותה המשכנעת. אולם, צודק גם חברי כי אותם קשיים קטנים מצטרפים לקושי מעט יותר משמעותי. שכן, ניתן היה, וצריך היה, לאפשר לחוקרת הילדים לבחון את גרסת האב וההקלטות, עוד לפני קבלת הילדה לראיון, או למצער לאחר הריאיון, על מנת לסייע בהערכת המהימנות. זאת, כדי לאפשר לחוקרת הילדים לבחון באופן מדויק יותר את ההשפעה האפשרית של התחקור ההורי התמים, על דברי הילדה, ואם יש (או אין) צורך לשאול את הילדה שאלות נוספות בעניין זה.

ודוק, אין מדובר ב"זיהום" כבד משקל. מדובר בתחקור טבעי ותמים, אשר לא בהכרח גורע מהמשקל של עדות הילדה. אולם, מכיוון שנראה שפרט אחד לכאורה הגיע מהאב ונכנס לסיפור הילדה (שהנאשם "סיפר לא לספר"), לאחר שמלוא המידע (בעיקר בדמות ההקלטות) לא היה לפני חוקרת הילדים, ובהעדר חקירה נגדית המאפשרת לתת משקל מדויק יותר לקשיים, נשאר בכל זאת קושי מסוים, כפי שהסביר חברי. כך, נותר ערפל דק בשולי עדות הילדה, למרות שעיקר עדותה בהיר מאוד, ומשקל עדותה רב מאוד. לכן, במקרה זה, הצורך בראיה מסייעת אינו צורך טכני, בבחינת כורח שכפה עלינו המחוקק. הצורך בראיית סיוע של ממש הוא צורך אמתי, המהווה תנאי מוחשי להסרת הספקות האחרונים שנותרו, כדי להגיע למסקנה מרשיעה, מעבר לספק סביר.

אני מסכים עם חברי שהמצב הנפשי של הילדה, אינו יכול לשמש סיוע. לא ההתנהגות החריגה שתוארה על ידי ההורים בתקופת הפגיעה לכאורה ולא התגובות הרגשיות בתקופת החשיפה הן בעלות מובהקות מספקת לשמש ראיית סיוע. התגובה הרגשית העזה שתיארה המורה, שהתרחשה יומיים לאחר התלונה, אמנם מובהקת בעוצמתה וחריגתה, אך מקורה אינו ברור מספיק. אף בהנחה שהתגובה העזה נבעה מהמצוקה של הילדה בהקשר לחקירה, הדבר יכול ללמד על עצם הקושי בהגשת התלונה או שיקוף של רגשות ההורים בתקופה הסוערת של התלונה. לכן, למרות מובהקות התגובה הרגשית, אין התנהגות הילדה מלמדת בהכרח על אמיתות התלונה, או על מצוקה בשל היות הילדה נפגעת תקיפה מינית דווקא, ואין היא מוכיחה בהכרח את התזה של התביעה. לכן, צודק חברי שאין זה סוג המקרים בהם ניתן למצוא במצב הנפשי משום סיוע.

אני מסכים גם עם חברי, שאין זה סוג המקרים בהם שקרי הנאשם עולים לכלל ראיית סיוע. אמנם, לעניין הערכת מהימנותו של הנאשם אני חולק על חברי המוצא אותה כעדות "נייטרלית" במשקלה, וכשלעצמי מוצא אני בה ממצאי מהימנות שליליים. עדיין, מדובר בממצאי מהימנות בלבד, אין מדובר בשקרים מוכחים, מהסוג היכול לשמש סיוע. אין די בממצא מהימנות כדי להסיר הספקות האחרונים שנותרו. חברי פירט בהרחבה את הקשיים בעדות הנאשם. חברי מצא כי "העדות - אינה מרשימה ומשכנעת במיוחד", אך מנגד קבע כי "אינה שקרית ומתחמקת על פניה ובוודאות". לטעמי, העדות עושה רושם מתחמק, מעוררת תחושה חזקה כי היא שקרית ואף רומזת לתחושות אשם של הנאשם. אולם, אני מסכים עם חברי שלא ניתן לקבוע "בוודאות" ולו שקר מהותי אחד, ולכן לא ניתן לראות בכך משום סיוע מהותי ולא סיוע כנדרש על פי דין.

כך, לדוגמא, בחקירתו הראשונה של הנאשם, עולה בבירור על פני תמליל החקירה כי הנאשם עומד באופן חד משמעי ובבירור על כך שלא היה לבד עם המתלוננת ביום השלישי המדובר, ובעיקר כי כל העת נכחה אשתו או נכחה אחת מבנותיו. במהלך החקירה השנייה, הראיות שמטיחה החוקרת "סוגרות" על הנאשם, עד אשר נאלץ להודות כי ייתכן שהיו 10 דקות או רבע שעה, בהן היה לבד עם הילדים. בתחילת החקירה הראשונה הנאשם שולל מצב של ישיבה עם הילדים בסלון ("כמעט ולא", עמ' 5; "לא זכור לי", עמ' 6 לתמליל), אך בהמשך כן מתאר מצב של שהוא על הספה והמתלוננת על השטיח בסמוך אליו (עמ' 10). כמו התביעה, גם אני מתרשם שיש כאן ניסיון להתחמק מהודאה בעובדה לא נוחה אשר לה הנאשם היה מודע, היינו כי הייתה הזדמנות נאותה לבצע העבירה. הרושם הוא, אכן, כי מדובר בניסיון סרק של הנאשם להרחיק עצמו מ"זירת העבירה".

אולם, חשוב להדגיש. הנקודה אינה שלא ייתכן שהנאשם לא זכר כי בתו היתה מאושפזת ביום הרלוונטי. בניגוד לעמדת

המאשימה, אני סבור כי הדבר אפשרי. מי שימיו דומים זה לזה, לא בהכרח יזכור באיזה יום הייתה התרחשות מסוימת. אולם, הרושם המתקבל מאופי התגובה, הוא שמעורר את ממצא המהימנות. המדובר בכך שמי שאינו זוכר היטב לכאורה, אך בכל זאת טוען את הטענה כי לא היה לבד עם הילדים, בטון חד משמעי. טענה, אשר רק לאחר הטחת ראיות נוגדות בחקירתו השנייה, נאות לחזור בו ממנה. מכאן, התחושה, ההתרשמות, כי הנאשם אכן ניסה להרחיק עצמו.

מגמה אחרת העולה מהעדות הראשונה, היא שהנאשם מנסה בד בבד עם הכחשת שהייה לבד עם המתלוננת, גם להסביר יחס מיוחד שלו כלפיה, ומתאר יחס זה כיחס תמים. יחס, שעליו מסר הנאשם, בהודעתו הראשונה המתבטא במגע של חיבה המיוחד לקשריו עם המתלוננת, בניגוד לאחיה. לטענתו מגע זה, שאינו מיני לגרסתו, מתבטא ב"הצקות", על ידי הסרת משקפיה, משחק בשערה, טפיחה על בטנה ובכלל מתן יחס מיוחד, מפני "שיש לה חדודים" וכי "אני אוהב את הבנות השמנות האלה" (עמ' 7 לתמליל). המגמה של הצגת קיומו של יחס מיוחד אך תמים, בד בבד עם ההכחשה של שהייה לבד עמה, יוצרת תחושה של מי שמנסה "לכסות עצמו", מכל הצדדים, בטענות הגנה חלופיות ומצטברות. גם לטעון להעדר אפשרות לביצוע העבירה, מצד אחד, וגם לטעון כי אם בכל זאת יש ראיות למגע, ואפילו למגע בבטנה של הילדה, הרי שזהו מגע תמים, מצד שני. בכך, הנאשם גם מרחיק עצמו מהעבירה, אך בד בבד גם מסביר באופן תמים את הקרבה, ובכך מעורר רושם לא מהימן.

האמת חייבת להיאמר כי התיאור לפיו הנאשם "אוהב את הבנות השמנות האלה" מעורר תחושה חזקה של אי נוחות. אף שהדברים רחוקים מלהיות "ראשית הודיה", ההסבר הזה למגע המיוחד של הנאשם במתלוננת בהחלט גורם להרמת גבה.

על נקודות אלה, יש להוסיף נקודות נוספות עליהן עמד חברי בסקירתו, ואשר להם נתן משקל מועט ואני סבור שיש ליתן להם יותר משקל. כך, לדוגמה, הטענה של הנאשם כי אפשר שאמר משפט כלשהו אודות "לעשות נעים", אך היה זה בהקשר למזגן. וכך, לענין הטענה כי אינו זוכר את הביטוי "אהבת את זה כשהיית קטנה", אך אם זה נאמר הרי שנאמר בהקשר לקציצות שבסיר. טענות אלה אפשריות, אך לא מבטאות שיח טבעי ומקובל. ההקשר שהמתלוננת נתנה לביטויים אלה משכנע הרבה יותר. הביטוי "כשהיית קטנה **אהבת** את זה" נאמר על ידי הילדה תוך הטעמת המילה "אהבת", בבירור. כך או כך, הביטוי נשמע כלשון הנגדה של זמן העבר להווה, וויכוח של הנאשם לגבי משהו שהקטינה אינה אוהבת בעת השיחה. דבר, המתאים היטב לתיאור המתלוננת, אך לא לשיח אודות הקציצות אשר המתלוננת עדיין אוהבת.

יש גם עוד נקודות קטנות, שעוררו רושם של העדר מהימנות, משקלם קטן למדי, אך מצטרף. כך לדוגמה, ניסיון הנאשם בשלב מסוים של החקירה "להלביש" על אבי המתלוננת סכסוך כספי כלשהו, ניסיון ממנו חזר, לכאורה מלמד על ניסיון "לאחוז בקש" של טענות שווא כלפי הגורם המאשים. דבר המתאים יותר למי שיודע שהוא אשם, מאשר למי שיודע שהוא חף מפשע, אשר ישאף "לפרוש את כל הקלפים". עוד דוגמה מתבטאת בכך שמעבר להכחשה כי הרים את הילדה מהחזה, טוען הנאשם כי לא ניתן היה לעשות כן, נוכח משקלה הרב. הצפייה בעדות הילדה לא עוררה רושם של ילדה כבדה באופן חריג לגילה הצעיר. לכן, אף נקודה זו תמוהה במעט, ומעוררת שוב, רושם של ניסיון התרחקות מביצוע המעשה, בטענה שאין בה ממש.

נוכח כל האמור, מסקנתי היא כי גרסת הנאשם לא רק שאינה משכנעת ומשקלה ניטרלי, כדעת חברי. לשיטתי, גרסת הנאשם מעוררת רושם שלילי, ומשקלה שלילי בהערכה הכוללת של הראיות. עדות הנאשם היא ראייה לחובת הנאשם, אשר משקלה מצטבר לראיות האחרות נגדו.

אולם, למרות הערכתי השונה את המשקל, אני מסכים עם חברי שאין בעדות הנאשם כדי להרים את הנטל הכבד המוטל על שכם התביעה, הנטל להוכיח האשמה מעבר לספק סביר. בסופו של דבר, כל אשר נרשם למעלה, אינם אלא "סימני אמת" ושיקולי מהימנות. לא ניתן למצוא בעדות הנאשם שקר של ממש, בעל תוכן מובהק, המוכח באופן אובייקטיבי, ואשר לגביו ניתן לקבוע בביטחון כי נאמר בכוונה להטעות את החוקרים או את בית המשפט.

שכן, הרושם השלילי לגבי מהימנות הנאשם נובע ממכלול הקשיים בעדותו, ולא משקר אחד חד וברור. כך, אפילו לגבי הנקודה היחידה אשר יכולה להיחשב בדוחק כשקר ברור, הטענה לפיה לא היה הנאשם כלל לבד עם הילדים ביום הרלוונטי, אין לומר כי מדובר בשקר מוכח. שכן, האפשרות לפיה הנאשם התבלבל, טעה, ואפילו טען בביטחון דבר שטות בחקירתו, אינה מופרכת לגמרי. בכך צודק חברי. ההסבר של הנאשם אינו משכנע, אינו מסתבר, אך הוא אפשרי, ודי בכך. לכן, מדובר אמנם ב"אות אמת" (או ליתר דיוק "אות לשקר") המצטרפת לאחרות, אך לא בשקר ברור, אשר משקלו יכול להסיר הספקות ביחס לעדות המתלוננת.

מעבר לכך שאין מדובר בשקר אשר נושא משקל מספיק מבחינה מהותית, אף מבחינה פורמאלית, אין השקר עומד במבחנים שנקבעו בפסיקה אותה סקר חברי. ראשית, יש לזכור כי השקר אינו מהווה ראיה סיוע קלאסית. אמנם הפסיקה הכירה בכך ששקר יכול להיות ראיה סיוע, אך נקבע כי לשם כך עליה לעמוד במספר תנאים נוקשים למדי. על פי ההלכה, **התנאים לראיית שקרי נאשם כ"סיוע"** הם חמישה: (א) כי השקר הוא בעניין מהותי להבדיל מעניין פגוט, (ב) כי השקר נעשה בזדון להטעות את בית המשפט, (ג) כי השקר יהיה ברור וחד משמעי, (ד) כי השקר יוכח מראיה עצמאית (או מתוך הודיית הנאשם בשקר) ולא מתוך העדות הטעונה סיוע, (ה) וכי השקר קשור לעבירה עליה נסב המשפט ולא לעניין שאינו רלוונטי להוכחת האשמה.

במקרה זה, אין ספק כי התקיימו התנאי הראשון והתנאי האחרון. השאלה אם לנאשם היתה הזדמנות נאותה לבצע את העבירה היא עניין מהותי הנוגעת ללב המחלוקת במשפט. אולם, לטעמי, יתר התנאים לא התקיימו באופן מלא.

ראשית, השקר אינו חד משמעי ולא ניתן לקבוע בביטחון כי נעשה בזדון, למרות שזהו הרושם המתקבל. אמנם, האמירה של הנאשם הייתה כפי הנראה בלתי נכונה. אולם, האפשרות לפיה הנאשם התבלבל וטעה אינה מופרכת לגמרי. יש לזכור, כפי שציין השופט ואגו, כי הנאשם בחקירתו ביקש שיחקרו אשתו ובנותיו בעניין זה. הן אכן נחקרו ואמנם סתרו את דבריו. אולם, עצם ההפניה אליהן נוטה ללמד כי אולי באמת האמין באותה עת בדברים שאמר, ולפחות מונעת את איון האפשרות הזו. טענת הנאשם נסתרה לכאורה בעדות אשתו, אולם, כל שהוכח בבירור הוא שהנאשם שגה. לא הוכח כי מדובר בשקר במפגיע. הנאשם הודה ששגה בחקירתו השנייה, לאחר עיון ביומן של החוקרת, אך לא הודה כי שיקר בזדון. אכן, הרושם המתקבל הוא שהנאשם ניסה להטעות את החוקרת, ודרכה את בית המשפט. אולם, לא הוכח אובייקטיבית שזו כוונתו, אלא באמצעות העדות הטעונה סיוע. לכן, אם לנקוט בלשונו של מ"מ הנשיא שמגר (כתוארו אז) בפרשת **אל שבאב** שאזכר חברי, הרי אין מדובר במצב בו "שקרי הנאשם לובשים צורת הכחשה של עובדות

מוגדרות, שקיומן מוכח על-ידי ראיות אחרות" ואין מתקיימים כל התנאים לראיית השקר כסיוע. כלשונו של מ"מ הנשיא שמגר, התוצאה היא ש"מסקנתו של בית המשפט, לפיה עדותו של נאשם היא בלתי אמינה, אין בה, כשלעצמה, כדי להוות סיוע".

התוצאה היא אפוא, שאף שאני מצטרף להתרשמות החיובית של השופט ואגו מעדות המתלוננת, ואף שאני סבור שיש מקום להתרשמות שלילית מעדות הנאשם, אני מסכים שהתוצאה המתחייבת היא זיכוי הנאשם. שכן, אין לקבוע כי הקשיים בעדות הנאשם מהווים שקר ברור. לכן, אין מדובר בסיוע מהותי, המחזק את ראיות התביעה במידה מספקת להביא למסקנה מרשיעה ברמת ביטחון העולה על כל ספק סביר. יתרה מכך, אף במישור ה"טכני" אין לקבוע כי שקרי הנאשם הוכחו באופן המאפשר להם להיחשב כראיית "סיוע" על פי התנאים שנקבעו בפסיקה, ממילא לא התקיים התנאי שנקבע בסעיף 11 לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), ולכן לא ניתן להרשיע על פי עדות חוקרת הילדים.

אלון אינפלד, שופט

השופט א. חזק:

מסכים לאמור בחוות דעתי הבהירה והמנומקת של האב"ד השופט א. ואגו ולמסקנותיו.

משלי אוסיף כי עדות הילדה נשמעה כעדות מהימנה עניינית ובוגרת לגילה.

יחד עם זאת, מדובר בענייננו באירוע שבו לא נתאפשר להגנה לחקור את הקטינה בבית המשפט, ועל כן נדרשה, כתנאי להרשעה, ראיה מסייעת נוספת שתהיה חיצונית לגרסת המתלוננת כפי שהובאה בפני חוקרת הילדים. בתיק לא נמצאה כל ראיה מסייעת שכזו, ועל כן לא ניתן יהיה להרשיע הנאשם ויש לזכותו.

לגופם של דברים אעיר בקצרה, כי להתרשמותי עדות הנאשם אכן נשמעה כעדות "ניטרלית" או כמעט ניטרלית, ומכל מקום היא לא נשמעה כעדות שקרית ומתחמקת בוודאות. בנוסף, איני סבור כי דבריו של הנאשם בחקירתו השנייה

מבטאים בהכרח ניסיון להתחמק מהודאה בכך שהיתה לו הזדמנות לבצע עבירה. כמו כן מילותיו של הנאשם לקטינה שבהם אמר "לעשות נעים" ו"אהבת את זה כשהיית קטנה", יכולות להישמע על רקע הסבריו גם כחלק משיח טבעי.

אריאל חזק, שופט

לפיכך, הוחלט כאמור, על זיכוי של הנאשם, מהנימוקים שפורטו.

ניתנה היום, ה' אלול תש"פ, 25 אוגוסט 2020, במעמד הצדדים.

אריאל חזק, שופט

אלון אינפלד, שופט

**אריאל ואגו, סגן הנשיאה
אב"ד**